

ΜΑΡΙΑ ΔΡΙΜΗ

Άχνες

2024

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Η Μαρία Δριμή γεννήθηκε στην Αθήνα το 1968. Σπούδασε Ιατρική στο ΕΚΠΑ και εργάζεται ως ιατρός σε Μονάδα Εντατικής Θεραπείας του ΕΣΥ. Είναι πτυχιούχος του Τμήματος Φιλολογίας (κατεύθυνση Μεσαιωνικής και Νεοελληνικής Φιλολογίας) του ΕΚΠΑ. Έργα της: «Ρωγμή στον τοίχο» (Νουβέλα-Ιωλκός 2022), “Continuum” (Θέατρο-Βακχικών 2023), “Garamond 12” (Θέατρο-Κάπα Εκδοτική 2023), «Ξέρξης» (Θέατρο-Κάπα Εκδοτική 2024), «Ο Ορφέας νιώθει ευλογημένος στον Παράδεισο» (Θέατρο-Βακχικών 2024), «Τετ-α-τετ» (Νουβέλα-Εστία 2025). Τα θεατρικά της έργα “Garamond 12” και «Ξέρξης» έχουν παρασταθεί με επιτυχία στη σκηνή. Διηγήματά της έχουν δημοσιευθεί σε λογοτεχνικά περιοδικά και έχουν διακριθεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς. Ασχολείται με τη λογοτεχνική κριτική.

Email: maria.drimi@gmail.com

Το θεατρικό έργο Άχνες της Μαρίας Δριμή διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα]

Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά και οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Εξώφυλλο: [Illustration](#) by [gilang yuda alyahya](#) on [Unsplash](#)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Χάρης και η Ελπίδα επισκέπτονται ένα μικρό και άγνωστο στους πολλούς ελληνικό νησί. Έχουν κλείσει δωμάτιο στο μοναδικό κατάλυμα που υπάρχει στο νησί. Σκοπεύουν να περάσουν λίγες μέρες εκεί, όμως αυτή η σύντομη εκδρομή εξελίσσεται απρόοπτα και η ζωή του ζευγαριού αλλάζει ανεπιστρεπτί.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΛΠΙΔΑ: νεαρή γυναίκα

ΧΑΡΗΣ: νεαρός άνδρας, ο φίλος της Ελπίδας

ΘΑΝΟΣ: άνδρας απροσδιόριστης ηλικίας, ντυμένος στα μαύρα

ΕΛΛΗ: γυναίκα απροσδιόριστης ηλικίας, ντυμένη στα λευκά

ΠΡΟΣΦΥΓΑΣ: νεαρός, δεν μιλάει καθόλου

ΧΟΡΟΣ: ο αριθμός των ατόμων είναι στη διακριτική ευχέρεια του σκηνοθέτη

Θα είχε ενδιαφέρον να υποδυθεί ο ίδιος ηθοποιός τον Χάρη και τον νεαρό πρόσφυγα, με κάποιες ενδυματολογικές αλλαγές.

Ο Θάνος και η Έλλη μιλούν με ποιητικό τρόπο. Πολλές από τις φράσεις τους είναι σίχτοι ποιημάτων, που αναφέρονται στις υποσημειώσεις.

ΣΚΗΝΙΚΟ

- 1) Η αυλή του σπιτιού της Έλλης. Δεσπόζει μια υπεραιωνόβια ελιά. Υπάρχει ένα τραπέζι με καρέκλες.
- 2) Το εξωτερικό του σπιτιού του Θάνου. Ένας μαντρότοιχος φορτωμένος με αναρριχώμενα τριαντάφυλλα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

*Το εξωτερικό του σπιτιού του Θάνου, ένας ανθοστόλιστος μαντρότοιχος.
Ο Θάνος, ντυμένος στα μαύρα, περιποιείται τα τριαντάφυλλα.
Πλησιάζει η Έλλη, ντυμένη στα λευκά.*

ΕΛΛΗ: Αν δεν βρέξει απόψε, ο κόσμος θα πάρει φωτιά απ' αυτά τα τριαντάφυλλα.¹

ΘΑΝΟΣ: Πού βροχή καλοκαιριάτικα... Κοίτα, αν καώ, να φυτέψεις τη στάχτη μου.²

Η Έλλη γελάει. Ο Θάνος της δίνει ένα τριαντάφυλλο.

ΕΛΛΗ: Το καλοκαίρι, κρυμμένο πίσω από το τριαντάφυλλο βλέπει την έκπληξή μου και γελάει, ενώ με την απέραντη χαρά μου παρασημοφορεί τον μάγο κηπουρό.³
(μυρίζει το τριαντάφυλλο) Πότε έρχονται;

ΘΑΝΟΣ: Αύριο το πρωί.

ΕΛΛΗ: Ζευγάρι;

ΘΑΝΟΣ: Ναι.

ΕΛΛΗ: Τίποτα περισσότερο έμαθες;

ΘΑΝΟΣ: Εκείνος κάνει μεταπτυχιακό στην Αγγλία κι εκείνη είναι καθηγήτρια.

ΕΛΛΗ: Τι καθηγήτρια;

ΘΑΝΟΣ: Φιλολόγος.

ΕΛΛΗ: Είναι δύσκολο με τα ζευγάρια. Όλο παρεξηγήσεις και τσακωμοί. Θυμάσαι εκείνο το ζευγάρι από τη Θεσσαλονίκη; Φεύγοντας θα πήγαιναν για διαζύγιο.

ΘΑΝΟΣ: Ετούτοι μπορεί να είναι αγαπημένοι.

ΕΛΛΗ: Θα προτιμούσα καμιά παρέα από κοριτσόπουλα. Να κελαηδάνε όλη μέρα, να γεμίζει το σπίτι αρώματα, να ονειρεύονται αγκαλιασμένες τους έρωτες που θα τις βρουν.

ΘΑΝΟΣ: Βολέψου με το ζευγάρι προς το παρόν. Έχουμε τόσο καιρό να δούμε άνθρωπο στο νησί.

ΕΛΛΗ: Όλα φανερώνονται και ξεκαθαρίζουν εδώ. Τίποτα ψεύτικο δεν γλιτώνει.
(μικρή σιωπή) Θα κάτσουν όλη την εβδομάδα;

ΘΑΝΟΣ: Αναγκαστικά. Με τον Νικόλα θα φύγουν πάλι. Την άλλη Δευτέρα.

ΕΛΛΗ: Να μου τους στείλεις αμέσως. Χωρίς αργοπορίες.

¹ Νικηφόρος Βρεττάκος. *Ζωή και φωτιά*. Από τη συλλογή *Το βάθος του κόσμου*, 1961.

² Ομοίως με 1.

³ Κική Δημουλά. *1^η Απριλίου* (προσαρμοσμένο). Από τη συλλογή *Επί τα ίχνη*, 1963.

ΘΑΝΟΣ: Χα! Φοβάσαι μην τους ξελογιάσω;

ΕΛΛΗ: Είναι πλανεύτρες οι τριανταφυλλιές σου.

ΘΑΝΟΣ: Μόνο με σένα λαθεύουν.

ΕΛΛΗ: Επειδή σε ξέρω καλά. Οι εκβιασμοί σου δεν περνάνε. Επιτέλους, δεν το πήρες απόφαση;

ΘΑΝΟΣ: Η απόφαση που πήρα είναι να σε έχω πάντα μαζί μου. Εδώ. Έστω και από μακριά.

Σιωπή.

ΘΑΝΟΣ: Θυμάσαι τις βαρκάδες μας τις νύχτες; Ξαπλωμένη, φεγγαρόλουστη, με τα πόδια σου να κρέμονται στη θάλασσα. Τα δάχτυλά σου έμοιαζαν με κοχύλια.

ΕΛΛΗ: Ήμασταν νέοι. Παιδιά σχεδόν.

ΘΑΝΟΣ: Μου φαίνεται σαν χθες. Και νιώθω ακόμα το ίδιο.

ΕΛΛΗ: Τα πόδια μου σκέβρωσαν από το βάρος πολλών ζωών. Μα και η βάρκα... Ερείπιο κατάντησε. Ούτε για πενήντα μέτρα δεν θα επιπλέει. Σίγουρα θα πάει στον πάτο.

ΘΑΝΟΣ: Πες εσύ ότι θες βόλτα και θα σου την κάνω κούκλα. Κρουαζιερόπλοιο.

ΕΛΛΗ: Δεν χάνεις ποτέ το κέφι σου.

ΘΑΝΟΣ: Θα βάψω και τα κουπιά. Και θα δέσω επάνω τους από ένα κλαδί ελιάς. Όπως τότε. Θυμάσαι; Τι τρέλα κι αυτή... Είχα ευχηθεί να ήμουν ελιά. Τόσο πολύ ζήλευα την αγάπη σου γι' αυτό το δέντρο.

Σιωπή.

ΕΛΛΗ: Πρέπει κάποια στιγμή να τελειώσει όλο αυτό. Θέλω να ξεκουραστώ. Να πάω να βρω τους άλλους.

ΘΑΝΟΣ: Όχι όσο περνάει από το χέρι μου. Και όπως ξέρεις, από το δικό μου χέρι περνάνε αυτά.

ΕΛΛΗ: Δεν βαρέθηκες τόσα χρόνια; Τόσα αμέτρητα χρόνια;

ΘΑΝΟΣ: Μη μου κάνεις ερωτήσεις που έχω απαντήσει πολλές φορές.

ΕΛΛΗ: Το σώμα φθίνει κι η όραση θέλει διάρκεια.⁴ Επιτέλους, να στολίσει το νησί μια όμορφη κοπέλα.

Ο Θάνος την πλησιάζει και της πιάνει τα χέρια.

⁴ Γιώργος Σαραντάρης. *Η όραση τρέφει τον άνθρωπο*, 1937.

ΘΑΝΟΣ: Έλλη, δεν θα σε αφήσω ποτέ να μου φύγεις. Ακόμη κι έρθουν εδώ όλα τα κορίτσια του κόσμου.

ΕΛΛΗ: Κανονικά θα έπρεπε να με συγκινεί η αγάπη σου. Όμως με φοβίζει.

ΘΑΝΟΣ: Δεν έχεις να φοβάσαι τίποτα από μένα. Τόσα χρόνια έπρεπε να το είχες καταλάβει.

ΕΛΛΗ: Σε παρακαλώ και πάλι, να μου στείλεις τα παιδιά αμέσως.

ΘΑΝΟΣ: Το υπόσχομαι.

ΕΛΛΗ: Γεια χαρά.

ΘΑΝΟΣ: Γεια σου, Έλλη.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Η Ελπίδα και ο Χάρης προχωρούν αργά σέρνοντας τις βαλίτσες τους.

Δείχνουν αποκαμωμένοι.

ΧΑΡΗΣ: (κοντοστέκεται) Δεν μπορώ άλλο. Τά' παιξα.

ΕΛΠΙΔΑ: Όπου να' ναι, φτάνουμε.

ΧΑΡΗΣ: Πού το ξέρεις;

ΕΛΠΙΔΑ: Το είπε ο καπετάνιος. Ο ξενώνας είναι στο τέλος της ανηφόρας.

ΧΑΡΗΣ: Τον ατέλειωτο έχει αυτός ο δρόμος. Χάθηκε και το GPS. Τίποτα δεν πιάνει εδώ. Δεν έχει καν σήμα το κινητό.

Πλησιάζουν τον ανθοστόλιστο μαντρότοιχο του σπιτιού του Θάνου.

ΕΛΠΙΔΑ: Κοίτα τι ωραία λουλούδια!

ΧΑΡΗΣ: Σκασίλα μου. Νερό θέλω, όχι λουλούδια.

ΕΛΠΙΔΑ: Έπρεπε να είχαμε πάρει. Σου το είπα.

ΧΑΡΗΣ: Πού να φανταζόμουν ότι θα ερχόμασταν στην έρημο; Ούτε περίπτερο δεν έχει εδώ.

ΕΛΠΙΔΑ: Σταμάτα να γκρινιάζεις. Δες την ομορφιά γύρω σου.

ΧΑΡΗΣ: Γκρινιάζω, ε; Πώς να μη γκρινιάξω... Εσύ και οι φοβερές σου ιδέες. Άκουσες εκείνον τον παλαβό (μιμείται) «είναι ωραία στο νησάκι απέναντι», αφήσαμε τη δωματιάρα και την πισίνα και κουβαληθήκαμε εδώ. Στην ερημιά του Θεού.

ΕΛΠΙΔΑ: (γελάει) Άρχισες να πιστεύεις και στον Θεό;

ΧΑΡΗΣ: Εδώ που κατάντησα...

ΕΛΠΙΔΑ: (αγκαλιάζει τον Χάρη) Αγαπούλα μου, κάνε λίγη υπομονή.

Εμφανίζεται ο Θάνος. Το ζευγάρι ξαφνιάζεται.

ΘΑΝΟΣ: Καλώς ήρθατε, χελιδόνια, ξανά με τα σπαθάτα σας φτερά.⁵ Για πού το βάλατε;

ΧΑΡΗΣ: Καλημέρα, κύριε. Ψάχνουμε ένα airbnb.

ΘΑΝΟΣ: Πώς το είπες; Ερ...

ΕΛΠΙΔΑ: Ένα κατάλυμα, κάτι σαν ξενώνα.

ΘΑΝΟΣ: Α, ναι. Ο ξενώνας της Έλλης. Δεν υπάρχει άλλος στο νησί.

⁵ Κωστής Παλαμάς. *Τα χελιδόνια*. Από τη συλλογή *Περάσματα και χαιρετισμοί*, 1930.

ΕΛΠΙΔΑ: Έχουμε κλείσει δωμάτιο.

ΘΑΝΟΣ: Α, μπα; Χαρά που θα κάνει η Έλλη... Πάει καιρός από τον τελευταίο επισκέπτη της.

ΧΑΡΗΣ: Η Έλλη είναι η ιδιοκτήτρια;

ΘΑΝΟΣ: Ναι. Ακολουθήστε τον δρόμο. Σε καμιά πεντακοσαριά μέτρα θα δείτε το σπίτι. Έχει μια μεγάλη ελιά απέξω.

ΧΑΡΗΣ: Δεν πάω πουθενά. *(κάθεται πάνω στη βαλίτσα)* Δεν αντέχω άλλο. Έχω κορακιάσει.

ΘΑΝΟΣ: Δίψασε το παλληκάρι.⁶

ΕΛΠΙΔΑ: Κι εγώ διψάω. Μήπως μπορούμε να γεμίσουμε τα παγούρια μας;

ΘΑΝΟΣ: Είστε πολύ νέοι και άμαθοι. Το νερό μου θα σας θερίσει.

ΧΑΡΗΣ: Διψάω τόσο πολύ...

ΘΑΝΟΣ: Άντε, βρε, νέα παιδιά. Δυο βήματα είστε από το σπίτι.

Ο Χάρης σηκώνεται.

ΘΑΝΟΣ: Μόνο μία συμβουλή θα σας δώσω. Όχι πολλά πολλά με την Έλλη.

ΕΛΠΙΔΑ: Τι εννοείτε;

ΧΑΡΗΣ: Είναι παράξενη;

ΘΑΝΟΣ: Κάτι τέτοιο. Πόσο θα μείνετε;

(απαντούν ταυτόχρονα) **ΧΑΡΗΣ:** Όχι πολύ. / **ΕΛΠΙΔΑ:** Αρκετά.

ΕΛΠΙΔΑ: *(ρίχνει μια συμπονετική ματιά στον Χάρη)* Αν μας αρέσει, βέβαια...

Ο Θάνος κόβει δύο λουλούδια και δίνει ένα στον καθένα.

ΘΑΝΟΣ: Αυτά από μένα για τον δρόμο. Η μυρωδιά τους είναι δύναμη.

ΕΛΠΙΔΑ: Ευχαριστούμε.

ΧΑΡΗΣ: Το όνομά σας;

ΘΑΝΟΣ: Θάνος.

ΧΑΡΗΣ: Αχ, κύριε Θάνο, νιώθω να μου' ρχεται ο θάνατος!

ΕΛΠΙΔΑ: Μην τον ακούτε. Γεια σας! Ευχαριστούμε.

Η Ελπίδα και ο Χάρης συνεχίζουν τον δρόμο τους. Ο Θάνος μπαίνει μέσα στο σπίτι.

⁶ Παλικάρι διψασμένο. Μουσική: Σταύρος Ξαρχάκος. Στίχοι: Ντίνος Δημόπουλος. Έτος κυκλοφορίας: 1968.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Στον ξενώνα της Έλλης. Ο Χάρης και η Ελπίδα κάθονται στο τραπέζι της αυλής. Η Ελπίδα έχει μπροστά της ανοιχτό ένα βιβλίο.

ΧΑΡΗΣ: Ξερός κοιμήθηκα. Τι ώρα πήγε;

ΕΛΠΙΔΑ: Δεν φοράω ρολόι. Δεν θα 'ναι πέντε;

ΧΑΡΗΣ: Όταν ξύπνησα δεν ήξερα πού ήμουν, ποιος ήμουν... Σαν να είχα πάρει ναρκωτικά.

ΕΛΠΙΔΑ: Αυτός ο χυμός που μας έφτιαξε η κυρία Έλλη ήταν τόσο αναζωογονητικός...

ΧΑΡΗΣ: Ούτε που τον θυμάμαι. Νεκρός έπεσα στο κρεβάτι.

ΕΛΠΙΔΑ: Κοιμόσουν βαριά. Ροχάλιζες.

ΧΑΡΗΣ: Αποκλείεται. Δεν ροχάλιζα.

ΕΛΠΙΔΑ: Έπρεπε να σε είχα ηχογραφήσει.

ΧΑΡΗΣ: Δεν ροχαλίζω ποτέ.

ΕΛΠΙΔΑ: Κι όμως σήμερα ροχάλιζες. Μπορεί από την κούραση.

ΧΑΡΗΣ: Μάλλον το ονειρεύτηκες. Ίσως κι εσύ από την κούραση.

ΕΛΠΙΔΑ: Καλά, δεν έχει σημασία. Σ' αγαπώ κι έτσι.

ΧΑΡΗΣ: Δεν ροχάλιζα.

ΕΛΠΙΔΑ: Εντάξει. Δεν ροχάλιζες. ΟΚ. (μικρή σιωπή) Πώς μοσχοβολούσαν αυτά τα σεντόνια...

ΧΑΡΗΣ: Το μαλακτικό θα είναι.

ΕΛΠΙΔΑ: Σιγά να μη χρησιμοποιεί μαλακτικό η κυρία Έλλη. Δεν είδες; Όλα από τη φύση τα παίρνει. Βάζω στοίχημα ότι φτιάχνει μόνη της κάποιο άρωμα. Ίσως από λουλούδια.

ΧΑΡΗΣ: Μυστήριο τρένο.

ΕΛΠΙΔΑ: Τι όμορφη που είναι... Λες και δεν είναι γήινη. Άσε αυτά τα μάτια της. Δεν έχω ξαναδεί τέτοιο μπλε.

ΧΑΡΗΣ: Εγώ έχω.

ΕΛΠΙΔΑ: Αλήθεια; Σε ποιον;

ΧΑΡΗΣ: Στη σημαία.

ΕΛΠΙΔΑ: Βλάκα. Εγώ φταίω που κουβεντιάζω σοβαρά μαζί σου.

Σιωπή.

ΧΑΡΗΣ: Πείνασα. Δεν έχει τίποτα εδώ τριγύρω, να παίρναμε μια τυρόπιτα, ένα σουβλάκι...

ΕΛΠΙΔΑ: Θα φάμε με την Έλλη. Η διαμονή περιλαμβάνει πλήρη διατροφή.

ΧΑΡΗΣ: Πόσο πάει η βραδιά;

ΕΛΠΙΔΑ: Δεν μου είπε. Όταν τη ρώτησα, δεν απάντησε, μόνο γέλασε.

ΧΑΡΗΣ: Ωχ, θα μας πιάσει τον κώλο. Όταν δεν σου λένε τιμή εξαρχής, να το περιμένεις.

ΕΛΠΙΔΑ: Μπα, δεν έδειχνε να την πολυενδιαφέρει το οικονομικό.

ΧΑΡΗΣ: Η γυναίκα χάνει λάδια. Είναι αλλού.

ΕΛΠΙΔΑ: Εγώ γιατί τη βρίσκω ευγενική; Και πολύ γοητευτική.

ΧΑΡΗΣ: Γιατί κουβαλάς τα ίδια μυαλά. *(μικρή σιωπή)* Λες να παίζει φάση με τον Θάνο;

ΕΛΠΙΔΑ: Ούτε με σφαίρες. Τι να του ζηλέψει;

ΧΑΡΗΣ: Υπάρχει άλλος άντρας στο νησί; Γενικά, υπάρχει κανείς άλλος εκτός από αυτούς τους δύο;

ΕΛΠΙΔΑ: Πώς έβγαλες κιόλας συμπέρασμα; Ακόμα δεν τριγυρίσαμε. Δεν έχουμε δει τίποτα.

ΧΑΡΗΣ: Εμένα μου φαίνεται ότι εδώ πέρα είμαστε μόνο εμείς οι τέσσερις. Α, και οι κουκουβάγιες, τα τζιτζίκια και οι μέλισσες.

Σιωπή.

ΕΛΠΙΔΑ: Πάμε καμιά βόλτα;

ΧΑΡΗΣ: Σου είπα, πεινάω.

ΕΛΠΙΔΑ: Θα φάμε κατά τις επτά. Έτσι είπε η Έλλη.

ΧΑΡΗΣ: Ουφ... Έτσι μου' ρχεται να κόψω ελιές και να φάω.

ΕΛΠΙΔΑ: Χα! Δεν έχουν γίνει ακόμα. Θα φαρμακωθείς.

ΧΑΡΗΣ: Σάμπως μου μένει και τίποτα άλλο εδώ που ήρθαμε;

ΕΛΠΙΔΑ: Έλα δω, βρε γκρινιάρη. *(τον αγκαλιάζει και τον χαϊδεύει)* Δεν είπαμε ότι θα ζήσουμε κάπως διαφορετικά αυτές τις λίγες μέρες; Μια εμπειρία είναι. Χαλάρωσε. Άφησε τον εαυτό σου να χαρεί την ομορφιά της φύσης. Κλείσε τα μάτια σου.

ΧΑΡΗΣ: Γιατί, θα μου κάνεις έκπληξη;

ΕΛΠΙΔΑ: Πες το κι έτσι.

Ο Χάρης κλείνει τα μάτια του. Η Ελπίδα τον φιλάει παρατεταμένα.

ΧΑΡΗΣ: (με κλειστά τα μάτια) Μμμ... Τι ήταν αυτό; Δεν καταλαβαίνω. Πρώτη φορά μου τυχαίνει.

Η Ελπίδα τον τσιμπάει χαϊδευτικά.

ΧΑΡΗΣ: Αχ, αχ, αχ, μη.... Προτιμούσα το προηγούμενο.

ΕΛΠΙΔΑ: Θα το έχεις, αν πάψεις να γκρινιάζεις.

ΧΑΡΗΣ: Δέχομαι τη συμφωνία.

Σιωπή.

ΕΛΠΙΔΑ: Έχει τόση ησυχία εδώ. Νομίζω ότι τα άφησα όλα πίσω. Το φροντιστήριο, τις διορθώσεις των γραπτών, τη μουρμούρα των γονιών. Όλοι έχουν παιδιά-φωστήρες που τα αδικούν οι καθηγητές στο σχολείο. Έρχονται στο φροντιστήριο και βγάζουν τα απωθημένα τους.

ΧΑΡΗΣ: Εσύ διάλεξες το καθηγητηλίκι.

ΕΛΠΙΔΑ: Το διάλεξα... Λες και είχα άλλη επιλογή.

ΧΑΡΗΣ: Με τις μεταφράσεις τι θα κάνεις;

ΕΛΠΙΔΑ: Περιμένω να μου απαντήσουν. Ούτε εκεί τα λεφτά είναι πολλά. Ψίχουλα.

ΧΑΡΗΣ: Πάντα η μικροοικονομία ήταν θύμα της μακροοικονομίας.

ΕΛΠΙΔΑ: Αυτά είναι για σας τους οικονομολόγους. Εγώ βλέπω μόνο ότι πάμε από το κακό στο χειρότερο. Της μάνας μου της κάνανε περικοπές.

ΧΑΡΗΣ: Όταν τελειώσω το μεταπτυχιακό, θα μείνουμε μαζί.

ΕΛΠΙΔΑ: Και ποια βιβλία σου θα φάμε πρώτα; Της μικρο- ή της μακροοικονομίας; Γιατί δεν προβλέπω να έχουμε λεφτά για κανονικό φαγητό.

ΧΑΡΗΣ: Τώρα ποιος γκρινιάζει; Θα δούμε τι θα κάνουμε. Θα βρω κι εγώ δουλειά. Βαρέθηκα την Αγγλία. Αυτός ο σπαστικός καιρός.... Ίσως αν έπινα τσάι, να την πάλευα περισσότερο. Όμως όχι. Ελλάδα και πάλι Ελλάδα.

ΕΛΠΙΔΑ: Ωραία. Σήκω τότε να δούμε αυτό το μικρό κομμάτι Ελλάδας που δεν ξέρουν οι πολλοί.

ΧΑΡΗΣ: Ούτε οι λίγοι.

Η Ελπίδα τον χτυπάει χαϊδευτικά στον σβέρκο. Σηκώνονται και αποχωρούν αγκαλιασμένοι από τη σκηνή.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Η Έλλη γονατιστή μπροστά στην ελιά με τα μάτια κλειστά, σαν να προσεύχεται. Ακούγεται μουσική και τραγούδι. Όταν η μουσική σταματάει, η Έλλη ανοίγει τα μάτια της.

ΕΛΛΗ: *(απευθυνόμενη στην ελιά)* Όλα θα τα απαρνιόμουν, όλα θα τα άφηνα, εκτός από σένα. Καρτερώ τον μυστικό μας διάλογο, τις φωνές που έρχονται από τους αιώνες, τη μουσική που θροΐζει στα φύλλα σου... Καλύτερα απ' όλους με ξέρεις εσύ, ακούς τη σκέψη μου, γνώφεις με τα κλαδιά σου. Νιώθω ότι κάποια στιγμή πρέπει να αφήσω αυτό το φως, να χαθώ στο αιώνιο σκοτάδι. Αλλά σε ποια χέρια να εμπιστευθώ τρεις χιλιάδες χρόνια; Σίγουρα σε χέρια γυναίκας, όμως σε ποια; Ποια μπορεί να βαστήξει γερά το παρελθόν και να χαιρετίσει με θάρρος το μέλλον; Πάσχισα μες στους αιώνες να κρατήσω τον ήλιο και τον ουρανό, την πέτρα και τη θάλασσα, τις αγκαθερές πλαγιές και τα εκστατικά παράλια, τα χαμένα στο κύμα βράχια, τα λιόδεντρα που δίνουν ζωή στους ανθρώπους. Με πολέμησαν, με έκαψαν, με λεηλάτησαν, όμως δεν ξέρουν ότι έχω πολλές ζωές, τόσες όσες και οι καταστροφές τους. Είμαι σαν κι εσένα. Τι κι αν καείς, πάνω στα αποκαΐδια σου θα ζήσεις πάλι. Για τα δεμένα χέρια σου, που έχεις όσους πολλούς αιώνες σε γνωρίζω, σε λέω γυναίκα.⁷

Ο χρόνος είναι γρήγορος ίσκιος πουλιών. Τα μάτια μου ορθάνοιχτα μες στις εικόνες του. Γύρω από την ολοπράσινη επιτυχία των φύλλων οι πεταλούδες ζουν μεγάλες περιπέτειες.⁸ Όταν κάθομαι δίπλα σου ακούω τις φωνές των ανθρώπων. Τα φύλλα σου ψιθυρίζουν τις ιστορίες τους, ο κορμός σου πάλλεται στους ρυθμούς τους, τα κλαδιά σου τους αγκαλιάζουν στον αέρα. Ζωντανεύεις το παρελθόν. Τους βλέπω, τους ακούω. Μυρίζω τις ανάσες τους, ερωτεύομαι τους έρωτές τους.

Πέτρες με μάτια γεμάτα νερό. Οι αρχαίες φωνές έρχονται απ' το γκρίζο. Μιλούν οι βράχοι και τα μάρμαρα, λευκά όσο κι ο θάνατος, ανθρώπινα πολύ μεσ' στη θεότητα.⁹

⁷ Κική Δημουλά. *Σημείο αναγνωρίσεως*. Από τη συλλογή *Το λίγο του κόσμου* (1971).

⁸ Οδυσσεάς Ελύτης. *Κλίμα της απουσίας II*. Από τη συλλογή *Προσανατολισμοί (Πρώτα ποιήματα)*.

⁹ Νίκος Καρούζος. *Τριγύρω στην Ακρόπολη*. Από τη συλλογή *Η έλαφος των άστρων* (1962).

Ο Χορός απαγγέλλει ή τραγουδάει. Η Ελλη ακούει με κλειστά τα μάτια.

ΧΟΡΟΣ:

*Του κύκλου τα γυρίσματα που ανεβοκατεβαίνουν
και του τροχού που ώρες ψηλά κι ώρες στα βάθη πηαίνουν,
και του καιρού τ' αλλάματα που αναπαημό δεν έχου
μα στο καλό κ' εις το κακό περιπατούν και τρέχου
και των αρμάτων οι ταραχές, έχθρητες και τα βάρη,
του Έρωτα η εμπόρεση και της φιλίας η χάρη,
αυτάπα μ' εκινήσασι τη σήμερον ημέρα
ν' ανατιβάλω και να πω τα κάμαν και τα φέρα¹⁰*

Η Ελλη ανοίγει τα μάτια.

ΕΛΛΗ: Αυτό μου δίνει το αίμα μου πιο κόκκινο, ένα χελιδόνι κόκκινο, ένα γράψιμο κόκκινο. Θα' ρθουν πολλές γυναίκες να το μοιραστούν ώσπου να γίνουν διάφανες. Θα' ρθουν πολλές ματαιότητες για να τις μοιραστούν. Η εύθυμη φασαρία μοιάζει ατέλειωτη, σπίθες αγγίζουν τα μετέωρα μέτωπα. Κι όλο το μυστικό αληθεύεται σιγά σιγά, γλυκά γλυκά γίνεται μέρα. Σώμα ζωντανό, ύπαρξη, άνθρωπος.¹¹

¹⁰ Βιντσέντζος Κορνάρος. *Ερωτόκριτος*, στ. 1-8 (1713).

¹¹ Οδυσσέας Ελύτης. *Η κλεψύδρα του αγνώστου*, γ'. Από τη συλλογή *Προσανατολισμοί* (1940).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Η Ελλη και το ζευγάρι έχουν τελειώσει το φαγητό, όμως κάθονται ακόμα στο τραπέζι. Ο Χάρης συνεχίζει να τρώει ψωμί.

ΧΑΡΗΣ: Δεν παίζεται αυτό το ψωμί. Θεϊκό.

Η Ελλη αγγίζει απαλά το καρβέλι.

ΕΛΛΗ: Σαν Ευαγγέλιο κλειστό στο τραπέζι το μαύρο ψωμί. Και μέσα του χέρια. Εκείνο που κράτησε το στάρι και το 'σπειρε και το θέρισε, αυτό που το ζύμωσε.¹²

ΕΛΠΙΔΑ: Μιλάτε σαν ποιήτρια.

ΕΛΛΗ: Κλέβω από τους ποιητές. Μιλάω με το στόμα τους.

ΕΛΠΙΔΑ: Έχετε τόσα βιβλία. Περισσότερα κι από τη βιβλιοθήκη της σχολής.

ΕΛΛΗ: Είναι η παρηγοριά μου. Με τόση ησυχία.

ΧΑΡΗΣ: Πόσους κατοίκους έχει το νησί;

ΕΛΛΗ: Όχι πολλούς.

ΧΑΡΗΣ: Δηλαδή;

ΕΛΛΗ: Δεν ξέρω ακριβώς. Έχει πολλές δεκαετίες να γίνει απογραφή.

ΧΑΡΗΣ: Μαγαζιά υπάρχουν; Δεν βρήκαμε ούτε ένα στον δρόμο μας.

ΕΛΛΗ: Έχω καιρό να κατεβώ στην αγορά.

ΕΛΠΙΔΑ: Από πού ψωνίζετε;

ΕΛΛΗ: (γελάει) Δεν ψωνίζω. Χρησιμοποιώ προϊόντα από το κτήμα. Φτιάχνω μόνη μου ό, τι χρειάζομαι. Αν μου λείπει κάτι, το παραγγέλνω στον καπετάν-Νικόλα. Ή στον Θάνο, αν πάει κανένα ταξίδι.

ΕΛΠΙΔΑ: Δεν νιώθετε μοναξιά;

ΕΛΛΗ: Μοναξιά δεν υπάρχει εκεί που ένα δέντρο σαλεύει τα φύλλα του. Εκεί που ένα ανώνυμο έντομο βρίσκει λουλούδι και κάθεται.¹³

Ο Χάρης φαίνεται να δυσανασχετεί. Η Ελλη σηκώνεται και αρχίζει να μαζεύει το τραπέζι.

ΕΛΠΙΔΑ: Να σας βοηθήσω;

ΕΛΛΗ: Όχι, κορίτσι μου. Καθίστε να τα πείτε οι δυο σας. Έχω τις δουλειές μου εγώ.

¹² Νικηφόρος Βρεττάκος. *Η συντροφιά*. Από τη συλλογή *Τα ποιήματα-Α' τόμος* (1981).

¹³ Νικηφόρος Βρεττάκος. *Μοναξιά δεν υπάρχει*. Από τη συλλογή *Το βάθος του κόσμου* (1961).

Η Ελλη μπαίνει στο σπίτι.

ΧΑΡΗΣ: Αύριο το πρωί θέλω να τα μαζέψουμε και να φύγουμε αποδώ. Δεν κάθομαι ούτε μέρα παραπάνω.

ΕΛΠΙΔΑ: Μα τι σ' έπιασε;

ΧΑΡΗΣ: Η γυναίκα είναι τρελή. Πού ξέρουμε τι μπορεί να μας κάνει το βράδυ;

ΕΛΠΙΔΑ: (γελάει και μιλάει χαμηλόφωνα) Λοιπόν, έχεις πλάκα! Δεν το πιστεύω ότι φοβάσαι την Έλλη.

ΧΑΡΗΣ: Από την πρώτη στιγμή κατάλαβα ότι κάτι δεν πάει καλά εδώ. Ερημιά, ούτε μαγαζιά ούτε κόσμος. Μόνο οι δύο παλαβοί.

ΕΛΠΙΔΑ: Σου φταίει και ο Θάνος τώρα;

ΧΑΡΗΣ: Αύριο το πρωί θα πάω να τον βρω. Να καλέσει τον καπετάν-Νικόλα να μας πάρει αποδώ. Θα πληρώσω όσο όσο.

ΕΛΠΙΔΑ: Έτσι κάνεις πάντα. Ό, τι έχω διαλέξει εγώ, το κατεδαφίζεις. Μόνο οι δικές σου επιλογές είναι καλές.

ΧΑΡΗΣ: Μη γίνεσαι παράλογη. Σου αρέσει εδώ; Τη βρίσκεις μέσα στην ερημιά με την τρελόγρια;

ΕΛΠΙΔΑ: Μη μιλάς έτσι! Θα σε ακούσει.

ΧΑΡΗΣ: Ας με ακούσει. Λες ότι δεν της το έχουν ξαναπεί; Βλέπεις άλλους πελάτες; Ντάλα καλοκαίρι, η σεζόν στο φουλ και δεν έχει ούτε έναν. Μόνο εμάς που την πάθαμε σαν μαλάκες.

ΕΛΠΙΔΑ: Και πέρσι στην Ανάφη τα ίδια έκανες.

ΧΑΡΗΣ: Καμία σχέση. Η Ανάφη είναι Νέα Υόρκη σε σχέση με τούτο. Σίγουρα δεν ήταν τόπος εξορίας;

ΕΛΠΙΔΑ: Άρχισες πάλι τις εξυπνάδες;

ΧΑΡΗΣ: Εμένα αν με έφερναν εδώ, θα άλλαζα ιδεολογία από την πρώτη μέρα.

ΕΛΠΙΔΑ: Κάνεις πλάκα με γεγονότα θλιβερά.

ΧΑΡΗΣ: Με φέρνεις στα όριά μου.

Παρατεταμένη σιωπή. Η Ελπίδα είναι σκεφτική.

ΕΛΠΙΔΑ: Ωραία.

ΧΑΡΗΣ: Τι «ωραία»;

ΕΛΠΙΔΑ: Να τα περάσεις.

ΧΑΡΗΣ: Ποια;

ΕΛΠΙΔΑ: Τα όριά σου. Να φύγεις.

ΧΑΡΗΣ: Τι είπες;

ΕΛΠΙΔΑ: Είπα, να φύγεις. Αφού σε φέρνω στα όριά σου, να τα περάσεις. Να ελευθερωθείς.

ΧΑΡΗΣ: Σοβαρολογείς;

ΕΛΠΙΔΑ: Εντελώς.

ΧΑΡΗΣ: Πείσμωςες. Αυτό είναι.

ΕΛΠΙΔΑ: Όχι, Χάρη. Δεν είναι πείσμα.

ΧΑΡΗΣ: Τότε τι;

ΕΛΠΙΔΑ: Το έχω νιώσει εδώ και καιρό. Είμαστε διαφορετικοί. Θέλουμε άλλα πράγματα. Ό, τι μου αρέσει εμένα, εσύ το κοροϊδεύεις.

ΧΑΡΗΣ: Αγάπη μου, σε πειράζω πού και πού. Αυτό είναι όλο.

ΕΛΠΙΔΑ: Όχι. Έχεις βολευτεί στη σχέση μας. Κάνεις τη ζωή σου και την καριέρα σου έξω και πετάγεσαι για ένα γρήγορο στις διακοπές.

ΧΑΡΗΣ: Πώς μιλάς έτσι; Για τέτοιο με έχεις;

ΕΛΠΙΔΑ: Με σκέφτεσαι ποτέ όταν είσαι στην Αγγλία;

ΧΑΡΗΣ: Συνεχώς.

ΕΛΠΙΔΑ: Ναι, γι' αυτό δεν σηκώνεις το ακουστικό να πεις μια καλημέρα. Αν δεν πάρω εγώ, μούγγα.

ΧΑΡΗΣ: Δεν κάθομαι. Δεν πήγα για διασκέδαση στην Αγγλία.

ΕΛΠΙΔΑ: Δεν είπα ότι κάθεσαι. Είπα ότι δεν με σκέφτεσαι. Αν με σκεφτόσουν, θα έβρισκες δύο λεπτά να πεις «Καλησπέρα, καλημέρα, σ' αγαπώ, σε έχω στο μυαλό μου». Τίποτα. Ντουβάρι. Παγωνιά. Algida.

ΧΑΡΗΣ: Είσαι άδικη.

ΕΛΠΙΔΑ: Καθόλου. Απλώς προσγειώθηκα. Άρχισα να βλέπω καθαρά.

ΧΑΡΗΣ: Από πότε; Έτσι ξαφνικά; Από την ώρα που πατήσαμε το πόδι μας στο κωλονήσι;

ΕΛΠΙΔΑ: Ας μη συνεχίσουμε. Μπορείς να φύγεις όποτε θέλεις. Να πας να βρεις τον Θάνο. Εγώ θα μείνω μέχρι τη Δευτέρα. Πήρα την άδεια μου και θέλω να τη χαρώ.

ΧΑΡΗΣ: Πού θα τη χαρείς; Εδώ πέρα; Μόνη σου; Με την Έλλη;

ΕΛΠΙΔΑ: Όπου θέλω. Δική μου είναι η άδεια, θα την περάσω όπου και με όποιον θέλω.

ΧΑΡΗΣ: Εσύ, κορίτσι μου, δεν παίζεσαι! Αυτό έχω να πω. Πάω τώρα κιόλας να βρω τον Θάνο. Αύριο φεύγω. Εσύ κάτσε εδώ με την τρελή. Να λέτε ποιήματα η μία στην άλλη.

Ο Χάρης φεύγει με γρήγορο βηματισμό. Η Ελπίδα σηκώνεται και πλησιάζει την ελιά. Αγγίζει τον κορμό της. Είναι μελαγχολική και σκεφτική. Βγαίνει η Έλλη από το σπίτι. Πλησιάζει την Ελπίδα.

ΕΛΛΗ: (απαγγέλλει) Είμαι του ήλιου η θυγατέρα
Η πιο απ' όλες χαϊδευτή
Χρόνια η αγάπη του πατέρα
Σ' αυτό τον κόσμο με κρατεί¹⁴

ΕΛΠΙΔΑ: Πού το θυμηθήκατε; Από το δημοτικό έχω να ακούσω αυτό το ποίημα.

ΕΛΛΗ: Λίγο παιδιάστικο, αλλά μου αρέσει. Της το λέω συχνά.

ΕΛΠΙΔΑ: Της μιλάτε;

ΕΛΛΗ: Όλη μέρα.

ΕΛΠΙΔΑ: Σας ακούει;

ΕΛΛΗ: Φυσικά.

ΕΛΠΙΔΑ: Θα σας πω κάτι, αλλά μη γελάσετε. Κι εγώ τώρα που την άγγιξα, αισθάνθηκα ότι με ένωσε.

ΕΛΛΗ: Σίγουρα σε ένωσε. Κοίταξέ την. Δεν είναι όμορφη; Φυτρωμένη ανάμεσα σε γη και ουρανό, ούτε που ξέρει πώς. Κουβαλάει χιλιάδες ζωές, τα μάτια και τα χέρια των ανθρώπων που ξαπόστασαν στον ίσκιο της.

ΕΛΠΙΔΑ: Είναι τόσο παλιά;

ΕΛΛΗ: Κοντά τρεις χιλιάδες χρόνια.

ΕΛΠΙΔΑ: Πω πω...

ΕΛΛΗ: Είναι σοφή. Άκουσέ την όταν θα είσαι μόνη σου. Μόνο αλήθειες θα σου πει. Στο γέρικο κορμί της πέτρωσαν χιλιάδες σιωπές και στεναγμοί.

Σιωπή.

ΕΛΠΙΔΑ: Κυρία Έλλη...

¹⁴ Κωστής Παλαμάς. *Η ελιά*. Από τα Άπαντα Α'.

ΕΛΛΗ: Λέγε με Έλλη. Άσε τους πληθυντικούς. Μαζί μου θέλω να νιώθεις άνετα.

ΕΛΠΙΔΑ: Έλλη, λοιπόν... Ουφ... Πού θα μου πάει, θα το συνηθίσω. Έχετε... έχεις κάτι που με ηρεμεί, που μου διώχνει τη μιζέρια. Δεν ξέρω, ίσως είναι το μέρος. Με κάνει να ονειρεύομαι. Ίσως, πάλι, αυτή η ελιά. Δεν είμαι σίγουρη. Πρώτη μέρα εδώ και νιώθω κάτι μέσα μου να αλλάζει.

Σιωπή.

ΕΛΛΗ: Τσακωθήκατε;

ΕΛΠΙΔΑ: Θα γινόταν κάποια στιγμή. Απλώς τώρα βρήκα το κουράγιο να του το πω.

ΕΛΛΗ: Δεν τον αγαπάς;

ΕΛΠΙΔΑ: Δεν είναι αυτό. Τον αγαπώ. Είμαστε πέντε χρόνια μαζί. Όμως δεν νομίζω ότι είμαι τίποτα για εκείνον. Είναι απλά βολεμένος. Δεν με έχει ανάγκη. Θα μπορούσε να είναι στη θέση μου οποιαδήποτε άλλη.

ΕΛΛΗ: Μήπως αδικείς τον εαυτό σου; Εγώ τον είδα πώς σε κοιτάζει.

ΕΛΠΙΔΑ: Ναι, το έχει αυτό ο Χάρης. Ξεγελάει με το βλέμμα του. Όμως, αλήθεια δεν του είμαι τίποτα ξεχωριστό. Μόνο μια συνήθεια. Όλα αυτά τα σκέφτομαι καιρό. Δεν ξέρω γιατί το προχώρησα σήμερα, εδώ, σε ένα ξένο μέρος.

ΕΛΛΗ: Μην το λες «ξένο μέρος». Να το νιώθεις σπίτι σου.

ΕΛΠΙΔΑ: Χα! Το σπίτι μου δεν έχει υπεραιωνόβια ελιά, ούτε θέα στη θάλασσα. Μόνο αυτοκίνητα και τσιμέντο. Με το ζόρι βλέπουμε μια χαραμάδα ουρανού.

ΕΛΛΗ: Έτσι είναι οι μεγάλες πόλεις.

ΕΛΠΙΔΑ: Έχεις ζήσει κι εσύ σε πόλη;

ΕΛΛΗ: Έχω ζήσει παντού. Σε πόλεις και χωριά. Μέχρι που καταστάλαξα σε τούτον τον τόπο.

ΕΛΠΙΔΑ: Είσαι πολλά χρόνια εδώ;

ΕΛΛΗ: Αμέτρητα.

ΕΛΠΙΔΑ: Είναι όμορφα. Γαληνεύει ο νους. Μακάρι να μπορούσα να κάτσω περισσότερο από μια εβδομάδα.

ΕΛΛΗ: Να κάτσεις όσο θέλεις. Παρέα θα σε έχω. Και δεν θέλω λεφτά.

ΕΛΠΙΔΑ: Αυτό αποκλείεται. Δεν είναι σωστό.

ΕΛΛΗ: Ας μην το συζητήσουμε τώρα. Πάμε μέσα να πιούμε ένα λικεράκι; Το φτιάχνω από φρούτα. Δεν έχει καθόλου αλκοόλ. Μπορούμε να διαβάσουμε κιόλας. Είπες ότι σου άρεσαν τα βιβλία μου.

ΕΛΠΙΔΑ: Τρελάθηκα. Δεν είχα ποτέ όσο χρόνο ήθελα για διάβασμα, όμως εδώ θα του δώσω να καταλάβει.

ΕΛΛΗ: Ναι, να το κάνεις!

Οι δυο γυναίκες μπαίνουν γελώντας στο σπίτι.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Ο Χάρης βρίσκεται έξω από το σπίτι του Θάνου, σπρώχνει δυνατά την πόρτα του κήπου και φωνάζει.

ΧΑΡΗΣ: Κύριε Θάνο! Κύριε Θάνο!

Ο Θάνος βγαίνει από το σπίτι ξαφνιασμένος.

ΘΑΝΟΣ: Μικρέ, τι γυρεύεις εδώ βραδιάτικα; Συμβαίνει κάτι;

ΧΑΡΗΣ: Θέλω να ειδοποιήσετε τον καπετάν-Νικόλα. Αύριο το πρωί φεύγω.

ΘΑΝΟΣ: Έτσι στα ξαφνικά; Ακόμα δεν ήρθατε. Πού είναι το κορίτσι σου;

ΧΑΡΗΣ: Ούτε που με νοιάζει.

ΘΑΝΟΣ: Δεν μου τα λες καλά. Τι έγινε; Τσακωθήκατε;

ΧΑΡΗΣ: Θέλω να φύγω αποδώ. Αύριο κιόλας το πρωί.

ΘΑΝΟΣ: Ο Νικόλας πιάνει στο νησί μόνο Δευτέρες. Για κανένα λόγο δεν αλλάζει δρομολόγιο.

ΧΑΡΗΣ: Μα γιατί; Ούτε ώρα δεν είναι μέχρι τη Σάμο.

ΘΑΝΟΣ: Τότε πέσε και κολύμπα.

ΧΑΡΗΣ: Με ειρωνεύεστε;

ΘΑΝΟΣ: Όχι, σου δίνω εναλλακτικές.

ΧΑΡΗΣ: Δεν το πιστεύω, ρε πούστη μου! Παγιδεύτηκα στο κωλομέρος.

ΘΑΝΟΣ: Α, όλα κι όλα. Δεν θα βρίζεις το νησί μας. Δεν σε κάλεσε κανείς. Μόνος σου ήρθες. Το ήξερες ότι δρομολόγιο έχει μόνο μία φορά την εβδομάδα.

ΧΑΡΗΣ: Με συγχωρείτε. Πάνω στα νεύρα μου.

Σιωπή.

ΧΑΡΗΣ: Κι αν αρρωστήσει κάποιος; Αν πεθάνει;

ΘΑΝΟΣ: Ε, τι;

ΧΑΡΗΣ: Τι γίνεται; Πώς πάει στο νοσοκομείο;

ΘΑΝΟΣ: Δεν αρρωσταίνουμε εμείς. Είναι ευλογημένος τόπος. Δεν έχει μικρόβια.

ΧΑΡΗΣ: Μικρόβια υπάρχουν παντού.

ΘΑΝΟΣ: Όχι εδώ.

ΧΑΡΗΣ: Οι γέροι; Δεν πάνε σε γιατρό; Έχετε αγροτικό ιατρείο;

ΘΑΝΟΣ: Σου είπα, δεν αρρωσταίνουμε.

ΧΑΡΗΣ: Σίγουρα με κοροϊδεύετε.

ΘΑΝΟΣ: Άκου, μικρέ. Πάνω στο νησί είμαστε μόνο εγώ και η Έλλη. Κανένας άλλος.

ΧΑΡΗΣ: Κανένας; Σε ολόκληρο το νησί; Απίστευτο.

ΘΑΝΟΣ: Ε, δεν είναι και πολύ μεγάλο.

ΧΑΡΗΣ: Για δύο άτομα είναι τεράστιο. Πώς περνάτε τη μέρα σας; Δεν κόβετε φλέβες;

ΘΑΝΟΣ: (γελάει) Όχι, φλέβες δεν κόβω. Το χειμώνα κόβω ξύλα. Το καλοκαίρι κόβω σταφύλια. Έχω μεγάλο αμπέλι.

ΧΑΡΗΣ: Εγώ θα πέθαινα αν έμενα για πάντα εδώ. Μία μέρα πέρασε και κοντεύει να μου στρίψει.

ΘΑΝΟΣ: Να σου βάλω να δοκιμάσεις κάτι που φτιάχνω μόνος μου;

ΧΑΡΗΣ: Τι είναι;

ΘΑΝΟΣ: Περίμενε και θα δεις. Δεν σου λέω να μπεις μέσα. Θα φρίξεις από την ακαταστασία.

ΧΑΡΗΣ: Όχι, δεν πειράζει. Έχει ωραία δροσιά εδώ έξω.

Ο Θάνος μπαίνει για λίγο στο σπίτι. Ο Χάρης κοιτάζει το κινητό του και δείχνει απογοητευμένος. Ξαναβγαίνει ο Θάνος κρατώντας ένα μπουκάλι και δυο ποτήρια. Σερβίρει ένα κοκκινωπό ποτό. Ο Χάρης δοκιμάζει.

ΧΑΡΗΣ: Μμ... Τι είναι; Γαμάτο! Κρασί δεν είναι. Ούτε λικέρ.

ΘΑΝΟΣ: Χα! Δική μου συνταγή.

Ο Χάρης το πίνει μονορούφι.

ΘΑΝΟΣ: Σιγά! Θα σε βαρέσει.

ΧΑΡΗΣ: Αυτό θέλω.

ΘΑΝΟΣ: Θα μου πεις τι έγινε με την κοπελιά;

ΧΑΡΗΣ: Σκατά. Χωρίσαμε.

ΘΑΝΟΣ: Έτσι ξαφνικά;

ΧΑΡΗΣ: Μαλώσαμε.

ΘΑΝΟΣ: Τίποτα σοβαρό ή βλακείες;

ΧΑΡΗΣ: Όπως το πάρεις... Να σου μιλάω στον ενικό;

ΘΑΝΟΣ: Εννοείται.

ΧΑΡΗΣ: Από την ώρα που πατήσαμε το πόδι μας εδώ, έγινε άλλος άνθρωπος. Θυμήθηκε ότι δεν της φέρομαι καλά, ότι την παραμελώ. Λίγο πριν με φιλούσε και με χάιδευε. Ρε φίλε, οι γυναίκες είναι τελείως τρελές.

ΘΑΝΟΣ: Όσο γι' αυτό, δεν θα φέρω αντίρρηση... (γελάει) Άκου, μικρέ. Ούτε το όνομά σου δεν μου είπες.

ΧΑΡΗΣ: Χάρης.

ΘΑΝΟΣ: Άκου, Χάρη. Ο τόπος αυτός είναι παράξενος. Γεννά δαιμόνια.

ΧΑΡΗΣ: Δαιμόνια;

ΘΑΝΟΣ: Διαόλους, πώς το λένε; Εκεί που είσαι καλά, σου τη βαράει.

ΧΑΡΗΣ: Δηλαδή, το έχουν πάθει κι άλλοι;

ΘΑΝΟΣ: Ουυυ, πολλοί.

ΧΑΡΗΣ: Της έλεγα εγώ να μην έρθουμε. Δεν άκουγε. Της ήρθε ξαφνικά η ιδέα, σαν μύγα. Έπρεπε να το κάνουμε. Δεν της χαλάω ποτέ χατίρι. Και τώρα τα έβαλε μαζί μου.

ΘΑΝΟΣ: Μη στενοχωριέσαι. Θα της περάσει.

ΧΑΡΗΣ: Μπα, η Ελπίδα είναι αγύριστο κεφάλι. Τώρα κάθεται με την κυρία Έλλη και απαγγέλλουν ποιήματα. Την τύχη μου μέσα.

ΘΑΝΟΣ: Οι γυναίκες μιλάνε δική τους γλώσσα. Συχνά ακατανόητη.

ΧΑΡΗΣ: Μα αν τη δεις, μοιάζει σαν μαγεμένη. Σα να πήρε ναρκωτικά.

ΘΑΝΟΣ: Η Ελλη είναι ξεχωριστός άνθρωπος.

ΧΑΡΗΣ: (πονηρά) Είστε σε φάση οι δυο σας;

ΘΑΝΟΣ: (μελαγχολικά) Η Ελλη με μένα; Αχ... Πού τέτοια τύχη... Εγώ την αγαπώ. Πάντα την αγαπούσα. Είναι ο αιώνιος έρωτάς μου.

ΧΑΡΗΣ: Σιγά, ρε φίλε. Αιώνιος έρωτας... Τι μελούρες είναι αυτές; Σα γυναίκα μιλάς.

ΘΑΝΟΣ: Κυριολεκτώ.

ΧΑΡΗΣ: (γελώντας) Δηλαδή, πόσους αιώνες την αγαπάς;

ΘΑΝΟΣ: Τριάντα.

Ο Χάρης ξεκαρδίζεται στα γέλια.

ΧΑΡΗΣ: Λοιπόν, έχεις πλάκα. Μου' φτιαξες το κέφι.

ΘΑΝΟΣ: Άντε στο κορίτσι σου. Να, πάρε ένα τριαντάφυλλο να της δώσεις.

Ο Θάνος κόβει ένα τριαντάφυλλο και το δίνει στον Χάρη. Εκείνος παίρνει το λουλούδι και κάνει μεταβολή να φύγει.

ΘΑΝΟΣ: Μικρέ, να θυμάσαι: το μέρος αυτό γεννάει δαίμονες. Να την πάρεις και να φύγετε μακριά.

ΧΑΡΗΣ: Εύκολο το έχεις; Όποτε πιάσει το καϊκι του Νικόλα.

ΘΑΝΟΣ: Ναι. Όμως χωρίς αναβολή.

ΧΑΡΗΣ: Ποια αναβολή; Τρελός είσαι; Δευτέρα πρωί θα είμαστε στο λιμάνι.

ΘΑΝΟΣ: Καλό δρόμο. Να προσέχεις, αν και εδώ δεν υπάρχει φόβος. Το νησί δεν έχει κινδύνους.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Βράδυ. Η Ελπίδα κάθεται μόνη της στο τραπέζι της αυλής. Σε λίγο βγαίνει από το σπίτι η Έλλη.

ΕΛΛΗ: Γιατί σηκώθηκες;

ΕΛΠΙΔΑ: Δεν έχω ύπνο. Για λίγο μόνο με πήρε, ονειρεύτηκα τον Χάρη και αμέσως ξύπνησα.

ΕΛΛΗ: Είδες τι αντικοινωνικά είναι τα όνειρα; Μόλις μας δουν σβήνουν.¹⁵

ΕΛΠΙΔΑ: Ξεχειλίζουν οι αναμνήσεις. Στριμώχνονται στη σκέψη μου. Ιδίως τη νύχτα.

ΕΛΛΗ: Κι όμως η νύχτα συμφέρει. Ελαττώνει τις φιλοδοξίες, διορθώνει τις σκέψεις, συμμαζεύει τη θλίψη, την κάνει πιο υποφερτή.¹⁶

ΕΛΠΙΔΑ: Για μένα είναι εχθρός. Με τυραννά αλύπητα. Με σκοτώνει λίγο λίγο.

ΕΛΛΗ: Μη μιλάς έτσι.

Σιωπή.

ΕΛΠΙΔΑ: Έχω τύψεις. Του μίλησα απότομα. Ανησυχώ. Πού εξαφανίστηκε; Αν του έχει συμβεί κάτι;

ΕΛΛΗ: Το πρωί θα πάω στον Θάνο. Κάτι θα ξέρει. Δεν του ξεφεύγει τίποτα.

ΕΛΠΙΔΑ: Αν έπεσε σε κανένα γκρεμό;

ΕΛΛΗ: Μην κάνεις μαύρες σκέψεις. Μπορεί να κοιμάται κάτω από κανένα δέντρο. Είναι γλυκιά η βραδιά.

ΕΛΠΙΔΑ: Δεν είναι εύκολος στον ύπνο. Θέλει το κρεβάτι του για να κοιμηθεί.

ΕΛΛΗ: Μπορεί να έχει πάει κανέναν περίπατο. Είναι όμορφο το νησί μας. Ιδίως το βράδυ. Γεμίζει ψιθύρους και τραγούδια. Έντομα και πουλιά που διανυκτερεύουν. *(γελάει)*

ΕΛΠΙΔΑ: Ο Χάρης δεν τα προσέχει αυτά. Και το μέρος το μίσησε με την πρώτη ματιά.

ΕΛΛΗ: Δεν είναι ο μόνος. Πολλοί πέρασαν αποδώ και δεν στέριωσαν.

ΕΛΠΙΔΑ: Μα τι τον πείραξε τόσο; Για λίγες μέρες ήρθαμε. Μπορούσε να κάνει υπομονή. Όμως φαίνεται πως είχε έρθει η στιγμή να ξεκαθαρίσει η σχέση μας.

¹⁵ Κική Δημουλά. *Μηδενός εξαιρουμένου*. Από τη συλλογή *Μεταφερθήκαμε παραπλεύρως* (2007).

¹⁶ Νίκος Καρούζος. *Η νύχτα με συμφέρει*. Από τη συλλογή *Αντισεισμικός τάφος* (1984).

ΕΛΛΗ: Όταν ξανασυναντηθείτε, μπορεί να τα βρείτε πάλι.

ΕΛΠΙΔΑ: Τα πρώτα χρόνια ήταν τρυφερός, με πρόσεχε όταν του μιλούσα, ξέκλεβε χρόνο για να με βλέπει. Πάνε αυτά.

ΕΛΛΗ: Πάντα έτσι δεν γίνεται;

ΕΛΠΙΔΑ: Με μας πίστευα ότι θα κρατούσε.

Σιωπή.

ΕΛΠΙΔΑ: Εσύ πώς έμεινες μόνη εδώ; Δεν παντρεύτηκες ποτέ; Δεν έκανες παιδιά;

ΕΛΛΗ: Μα, βέβαια. Αλλά ας μην πιάσουμε τη δική μου ιστορία. Δεν θα τελειώσουμε ποτέ. Άσε που δεν έχει και κανέναν ενδιαφέρον.

ΕΛΠΙΔΑ: Πες μου κάτι για σένα. Σε παρακαλώ.

ΕΛΛΗ: Ήμουν πολύ μικρή όταν ήρθαμε εδώ με τους γονείς μου. Ούτε που θυμάμαι πότε ήταν.

ΕΛΠΙΔΑ: Χα! Μάλλον δεν θέλεις να μάθω την ηλικία σου.

ΕΛΛΗ: Ω, μα δεν έχω πρόβλημα με τα χρόνια μου. Είμαι χιλιάδων ετών.

ΕΛΠΙΔΑ: (γελάει) Λοιπόν, είσαι η πιο γοητευτική γυναίκα που έχω γνωρίσει. Θα ήθελα να είμαι σαν εσένα, όταν φτάσω στην ηλικία σου.

ΕΛΛΗ: Αλήθεια;

ΕΛΠΙΔΑ: Φυσικά. Σε παρατηρώ από την πρώτη στιγμή. Λάμπεις με έναν περίεργο τρόπο.

ΕΛΛΗ: Είναι ο τόπος που με κάνει να λάμπω.

ΕΛΠΙΔΑ: Μα ναι. Έχει κάτι αυτό το μέρος. Κάτι που μαγεύει. Κι εγώ το νιώθω. Μυρίζω τον αέρα, ακούω αλλιώς τους ήχους. Το πρωί άκουσα τα βήματα ενός μυρμηγκιού. Νόμιζα ότι βούιζε το αυτί μου. Όμως, στ' αλήθεια, ήταν ένα μεγαλόσωμο μυρμήγκι που κουβαλούσε ένα ψίχουλο ψωμιού. Προχωρούσε και άκουγα τα πόδια του στο χώμα. Λες να τρελαίνομαι;

ΕΛΛΗ: Κι εγώ ακούω το περπάτημα των εντόμων.

ΕΛΠΙΔΑ: Χθες, καθώς έκανα βόλτα στη θάλασσα, είδα μια παλιά βάρκα. Υπάρχουν ψαράδες στο νησί;

ΕΛΛΗ: Α, μάλλον λες τη βάρκα του Οδυσσέα.

ΕΛΠΙΔΑ: Του Οδυσσέα;

ΕΛΛΗ: Ένας θρύλος λέει ότι από το νησί πέρασε κάποια στιγμή ο Οδυσσέας. Δεν είναι αλήθεια, αλλά μας αρέσει να λέμε ότι αυτή ήταν η βάρκα του.

ΕΛΠΙΔΑ: (γελώντας) Και πού το ξέρεις ότι δεν είναι αλήθεια;

ΕΛΛΗ: Αυτό που μπορώ να πω σίγουρα είναι ότι αυτή η βάρκα έχει σώσει πολύ κόσμο, θεόρατους πολεμιστές, εξόριστους, γυναικόπαιδα που γλίτωσαν από πυρκαγιές και λιμούς, ξένους από μακρινούς τόπους που ζήτησαν εδώ καταφύγιο. Με τον καιρό σαραβάλιασε το σκαρί της. Ο Θάνος όλο λέει ότι θα την επισκευάσει, αλλά τίποτα. Είναι χρόνια παρατημένη εκεί ακριβώς που την είδες.

ΕΛΠΙΔΑ: Θέλω να τριγυρίσω, να δω κάθε γωνιά του νησιού. Μακάρι να μπορούσα να ανεβάσω φωτογραφίες στο διαδίκτυο. Αν είχα πιο καλό σήμα...

ΕΛΛΗ: Καλύτερα όχι. Σου το είπα, δεν είναι για τους πολλούς το μέρος αυτό.

ΕΛΠΙΔΑ: Είναι κρίμα να ερημώνει τόση ομορφιά.

ΕΛΛΗ: Αυτό δεν είναι ερημιά. Είναι γαλήνη, ησυχία.

ΕΛΠΙΔΑ: Ο Χάρης δεν μπόρεσε να τα καταλάβει αυτά.

ΕΛΛΗ: Δεν φανερώνεται σε όλους ο τόπος μας. Έχει τους εκλεκτούς του.

ΕΛΠΙΔΑ: Εγώ, δηλαδή, ανήκω σε αυτούς;

ΕΛΛΗ: Αν σου μιλάει, τότε ναι, ανήκεις στους εκλεκτούς. Μόνη σου θα το νιώσεις. Δεν θα σου το πει κανένας άλλος.

ΕΛΠΙΔΑ: Δεν ξέρω αν μπορώ να την αντέξω τόση ερημιά. Ή ησυχία, όπως τη λες εσύ.

ΕΛΛΗ: Δεν έχει ερημιά ο τόπος αυτός. Είναι γεμάτος κόσμο. Ο αέρας εδώ είναι οι άχνες ανθρώπων. Πολλών ανθρώπων. Κι αυτές οι άχνες γίνονται ψίθυροι, κι ύστερα φωνές. Αρκεί να αφηθείς. Καν' το. Άφησέ τους να σε πλησιάσουν. Να σου μιλήσουν.

ΕΛΠΙΔΑ: Πού είναι αυτοί οι άνθρωποι; Γιατί δεν βλέπω κανέναν;

ΕΛΛΗ: Είναι χιλιάδες. Εκατομμύρια. Καθένας με την ιστορία του. Τις διηγούνται, τις τραγουδούν. Δεν έχει καθόλου μοναξιά εδώ.

ΕΛΠΙΔΑ: Πότε έρχονται;

ΕΛΛΗ: Είναι πάντα εδώ. Δεν φεύγουν ποτέ.

ΕΛΠΙΔΑ: Και γιατί δεν τους βλέπω; Γιατί δεν τους ακούω;

ΕΛΛΗ: Θα τους δεις και θα τους ακούσεις. Εκεί που δεν το περιμένεις.

ΕΛΠΙΔΑ: Τι λένε;

ΕΛΛΗ: Κάθε φορά άλλα. Δεν έχουν τελειωμό οι ιστορίες τους. Ζωές που δεν τις υποψιάζεται κανείς, που διάβηκαν αμφίβολα, θαμπά. Ζωές που δόθηκαν στο φως.¹⁷ Πόλεμοι, ξενιτεμοί, αγάπες, θρήνοι. Αυτός ο τόπος καταστράφηκε πολλές φορές και ξαναγεννήθηκε άλλες τόσες.

ΕΛΠΙΔΑ: Εσύ πρόλαβες κανέναν από αυτούς;

ΕΛΛΗ: Όλους. Είμαι πολύ καιρό εδώ, Ελπίδα. Σχεδόν βαρέθηκα. (γελάει) Καιρός να ξεκουραστώ.

ΕΛΠΙΔΑ: Μα τι λες; Είσαι μια χαρά. Τόσο ζωντανή, τόσο όμορφη.

ΕΛΛΗ: Χρειάζεται νέους ανθρώπους ο τόπος. Να τον αγαπήσουν και να τον κάνουν σπίτι τους. Θα τους ανταμείψει κι εκείνους όπως έκανε με μένα.

ΕΛΠΙΔΑ: Μιλάς λες και πρόκειται να φύγεις αύριο.

ΕΛΛΗ: Όχι, δεν υπάρχει καμία βιασύνη. Ο χρόνος εδώ είναι υπομονετικός. Σαν να μην υπάρχει.

ΕΛΠΙΔΑ: Αυτό νιώθω κι εγώ. Σαν να έχω χάσει τον χρόνο. Σαν να έχουν σβηστεί τα προβλήματά μου. Αν ήταν κι ο Χάρης εδώ...

ΕΛΛΗ: Σου είπα, λίγοι το αντέχουν.

ΕΛΠΙΔΑ: Εγώ τον έσπρωξα να φύγει και τώρα βασανίζομαι. Τι μου συμβαίνει;

ΕΛΛΗ: Δεν ξεκολλάνε εύκολα από πάνω μας τα κομμάτια ενός ανθρώπου. Δώσε χρόνο στον εαυτό σου.

ΕΛΠΙΔΑ: Αν δεν είχα κι εσένα... Θα στενοχωρηθώ τη μέρα που θα φεύγω.

ΕΛΛΗ: Μην το σκέφτεσαι. Κράτα τις στιγμές.

ΕΛΠΙΔΑ: Προσπαθώ.

ΕΛΛΗ: Δεν πας να ξεκουραστείς λίγο; Ίσως σε βρουν όνειρα δροσερά και μυρωδάτα.

ΕΛΠΙΔΑ: Ναι, θα πάω. Νυστάζω.

ΕΛΛΗ: Άντε μπράβο.

ΕΛΠΙΔΑ: Εσύ δεν θα έρθεις;

ΕΛΛΗ: Σε λίγο.

ΕΛΠΙΔΑ: Καληνύχτα.

ΕΛΛΗ: Να ονειρευτείς.

¹⁷ Προσαρμοσμένο από: Κώστας Καρυωτάκης. *Ζωές*. Από τη συλλογή *Ο πόνος των ανθρώπων και των πραγμάτων*, 1919.

*Η Ελπίδα μπαίνει μέσα στο σπίτι. Η Ελλη σηκώνεται και πηγαίνει στην ελιά.
Αγκαλιάζει τον κορμό της και κλαίει. Ακούγεται μουσική.*

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Έξω από το σπίτι του Θάνου.

ΕΛΛΗ: Θέλω την αλήθεια. Του έκανες τίποτα;

ΘΑΝΟΣ: Σου είπα όχι. Ήρθε και γύρευε να φύγει. Μου ζητούσε να φωνάξω τον Νικόλα. Του είπα ότι το καϊκι πιάνει εδώ μόνο Δευτέρες.

ΕΛΛΗ: Η κοπέλα έχει πλαντάξει από τη στενοχώρια της.

ΘΑΝΟΣ: Μα κι αυτός έδειχνε λυπημένος. Κάτσαμε λίγο και τα είπαμε. Μετά έφυγε.

ΕΛΛΗ: Τι στο καλό...

ΘΑΝΟΣ: Έφερα βόλτα όλο το νησί. Ούτε ίχνος.

ΕΛΛΗ: Άνοιξε η γη και τον κατάπιε;

ΘΑΝΟΣ: Ιδέα δεν έχω.

ΕΛΠΙΔΑ: Όλο τέτοια δεν κάνεις;

ΘΑΝΟΣ: Έλλη, δεν /

ΕΛΛΗ: Αλίμονο σε όποιον μπει στη σκιά σου.

ΘΑΝΟΣ: Σου ορκίζομαι. Δεν ξέρω τίποτα.

ΕΛΛΗ: Πού μπορείς να ορκιστείς εσύ;

ΘΑΝΟΣ: Κι εμένα άλλος με ορίζει.

ΕΛΛΗ: Τόσα κορίτσια... Όποια μου άρεσε, την εξόντωσες. Ή, στην καλύτερη περίπτωση, την έδιωξες. Νομίζεις ότι τόσα χρόνια δεν το έχω καταλάβει;

ΘΑΝΟΣ: Δικό σου είναι το φταίξιμο. Εγώ δεν κάνω τίποτα άλλο από το να ξεφορτώνω ουρανό στις ψυχές των ανθρώπων.¹⁸

ΕΛΛΗ: Οι εκβιασμοί σου δεν περνάνε. Επιτέλους, δεν το πήρες απόφαση;

ΘΑΝΟΣ: Η απόφαση που πήρα είναι να σε έχω πάντα μαζί μου. Εδώ. Έστω και από μακριά.

ΕΛΛΗ: Τους βγάζεις όλους απ' τη μέση. Δεν αφήνεις κανέναν να στεριώσει εδώ. Τι νομίζεις ότι θα πετύχεις;

ΘΑΝΟΣ: Αλήθεια σου λέω. Δεν του έκανα τίποτα.

¹⁸ Νικηφόρος Βρεττάκος. *Χωρίς διάλειμμα*. Από τη συλλογή *Το βάθος του κόσμου*, 1961.

ΕΛΛΗ: Έχεις θερίσει γενιές ολόκληρες. Θα λυπόσουν έναν ξέμπαρκο νεαρό; Γιατί να σε πιστέψω;

ΘΑΝΟΣ: Του έδωσα ένα τριαντάφυλλο να το φέρει στην κοπέλα. Έδειχνε πιο ήρεμος. Φαντάστηκα ότι θα γύριζε σε κείνη.

ΕΛΛΗ: Δεν ήρθε ποτέ.

ΘΑΝΟΣ: Ήπιαμε λίγο από το ποτό μου.

ΕΛΛΗ: Έτσι εξηγείται.

ΘΑΝΟΣ: Μισό ποτήρι. Έδειχνε μετανιωμένος.

ΕΛΛΗ: Το ποτό σου αλλάζει τη σκέψη.

ΘΑΝΟΣ: Πήρε τον δρόμο για το σπίτι σου.

ΕΛΛΗ: Σου είπα, δεν ήρθε.

ΘΑΝΟΣ: Κατάλαβα ότι θα γύριζε στην κοπέλα. Είπε ότι την αγαπάει.

ΕΛΛΗ: Είναι υπέροχο πλάσμα η Ελπίδα. Μπορεί να γίνει/

ΘΑΝΟΣ: Θα ερχόταν πίσω να της το πει. Δεν ξέρω τι συνέβη. Τον έψαξα παντού.

ΕΛΛΗ: Θα μπορούσε να είναι εκείνη. Αυτή που θα πάρει τη θέση μου.

ΘΑΝΟΣ: Όχι! Σταμάτα. Δεν θέλω να το ακούσω.

ΕΛΛΗ: Πρέπει να το δεχτείς.

ΘΑΝΟΣ: Θα τον βρω. Όπου κι αν έχει πάει. Και στον Κάτω Κόσμο αν χρειαστεί, θα πάω και θα τον φέρω.

ΕΛΛΗ: Δεν αμφιβάλλω. Ξέρεις τα κατατόπια.

ΘΑΝΟΣ: Ποτέ δεν θα σε αφήσω να μου φύγεις.

ΕΛΛΗ: Γιατί με τιμωρείς; Αφού λες ότι με αγαπάς.

ΘΑΝΟΣ: Δεν μπορώ να φανταστώ τον κόσμο χωρίς εσένα.

ΕΛΛΗ: Θα υπάρχω παντού κι ας μην είμαι εδώ. Στις πέτρες, στα ακρογιάλια, στις ελιές, στα αμπέλια. Θα ζω για πάντα μέσα σε ό, τι αγάπησα.

ΘΑΝΟΣ: Δεν είναι το ίδιο. Έλλη, αν ήθελες... Θα ήμουν το πιο ευτυχισμένο πλάσμα στον κόσμο. Θα σε περιμένα όπως κάνω τόσο καιρό. Εκατοντάδες, χιλιάδες χρόνια. Μπορώ να περιμένω άλλο τόσο, όσο χρειαστεί, ακόμα και για πάντα. Αν μόνο μου έλεγες ότι με σκέφτεσαι έστω και λίγο.

ΕΛΛΗ: Σε σκέφτομαι. Όχι για καλό όμως. Θυμάμαι τα κατορθώματά σου. Όλους όσους ξέκανες, έναν προς έναν.

ΘΑΝΟΣ: Δεν είμαι ούτε κακός, ούτε παράλογος. Προσπαθώ να είμαι δίκαιος. Να παίρνω τους μεγάλους και τους άρρωστους. Ούτε θέλω πάρε-δώσε με νέους. Μόνοι τους έρχονται.

ΕΛΛΗ: Μην τολμήσεις να αγγίξεις την Ελπίδα. Αυτό το κορίτσι μιλάει με τον τόπο. Κάθε ώρα που περνάει το αισθάνομαι πιο έντονα.

ΘΑΝΟΣ: Η Ελπίδα δεν είναι εσύ.

ΕΛΛΗ: Ούτε εγώ είμαι όπως παλιά. Γέρασα.

ΘΑΝΟΣ: Για μένα είσαι το ίδιο εκείνο κορίτσι. Γονατιστή στην ακρογιαλιά, σαν θαλασσινό άγαλμα. Μάζευες αχιβάδες και βότσαλα. Έκανες συλλογή, θυμάσαι;

ΕΛΛΗ: Κοίτα πώς οι χειρονομίες μας, οι κινήσεις, οι πράξεις μαρμαρώνουν ακαριαία μόλις μπουν στο παρελθόν. Και όλα μένουν ακίνητα στους αιώνες των αιώνων. Γεννάμε αγάλματα κάθε στιγμή.¹⁹

ΘΑΝΟΣ: Δεν με νοιάζουν τα αγάλματα. Μόνο εσύ.

ΕΛΛΗ: Θα συνηθίσεις και τη διάδοχό μου.

ΘΑΝΟΣ: Καμία δεν μπορεί να πάρει τη θέση σου. Αυτός ο τόπος δεν υπάρχει χωρίς εσένα.

ΕΛΛΗ: Υπερβολές. Κανένας δεν είναι αναντικατάστατος.

ΘΑΝΟΣ: Θυμάσαι τι μου έλεγες πάντα; Ο ήλιος αυτός ήταν δικός σου και δικός μου: τον μοιραστήκαμε.²⁰

ΕΛΛΗ: Πάντα το ίδιο θα λάμπει.

ΘΑΝΟΣ: Θα χάσει τη ζέστη του. Θα λείψει η άνοιξη, το καλοκαίρι.

ΕΛΛΗ: Μα τίποτα δεν βλέπεις; Κατεδαφίζονται τα καλοκαίρια στη σειρά όσο παλιώνω.²¹

Σιωπή.

ΘΑΝΟΣ: Μόνο μια στιγμή άκουσα έναν θόρυβο.

ΕΛΛΗ: Τι θόρυβο;

ΘΑΝΟΣ: Δεν ξέρω. Σαν μηχανή πλοίου. Νύσταζα. Πρέπει να με πήρε ο ύπνος.

ΕΛΛΗ: Μπορεί να ήταν στο όνειρό σου.

¹⁹ Γιώργος Σεφέρης. *Έξι νύχτες στην Ακρόπολη*, 1974

²⁰ Γιώργος Σεφέρης. *Ο δικός μας ήλιος*. Από τη συλλογή *Ημερολόγιο καταστρώματος Α΄*, 1940

²¹ Νίκος-Αλέξης Ασλάνογλου. *Ερείπιο από τα ναρκωτικά*. Από τη συλλογή *Ο δύσκολος θάνατος*, 1985

ΘΑΝΟΣ: Ξέρεις τι μου πέρασε από το μυαλό; Μην ήταν πάλι κανένας από αυτούς τους άθλιους.

ΕΛΛΗ: Μπα, θα τους άφηνε πιο κοντά στη Σάμο. Γιατί να τους φέρει εδώ;

ΘΑΝΟΣ: Ανάλογα πόσα έχουν πληρώσει.

ΕΛΛΗ: Δύστυχα πλάσματα. Με εξοργίζει αυτή η ιστορία.

ΘΑΝΟΣ: Όμως το πρωί που έφερα βόλτα την ακτή, δεν είδα τίποτα.

ΕΛΛΗ: Σε παρακαλώ, προσπάθησε να μάθεις πού χάθηκε ο μικρός.

ΘΑΝΟΣ: Σου το υπόσχομαι. Θα κάνω ό, τι μπορώ.

ΕΛΛΗ: Γυρίζω σπίτι. Δεν θέλω να την αφήνω πολύ μόνη της.

ΘΑΝΟΣ: Πότε θα ξαναπεράσεις;

ΕΛΛΗ: Αύριο. Γεια χαρά.

ΘΑΝΟΣ: Μια στιγμή.

Ο Θάνος κόβει δύο τριαντάφυλλα και τα δίνει στην Έλλη.

ΘΑΝΟΣ: Ένα για σένα και ένα για τη μικρή.

ΕΛΛΗ: Ευχαριστώ.

ΘΑΝΟΣ: Να τα βάλεις στο νερό μόλις φτάσεις.

ΕΛΛΗ: Έννοια σου, δεν παθαίνουν τίποτα. Αντέχουν μέρες αυτά. Αιώνες.

ΘΑΝΟΣ: Σαν την αγάπη μου.

ΕΛΛΗ: Βρες κάτι καινούργιο. Όλο το ίδιο μου λες.

ΘΑΝΟΣ: Ίδια είναι η αγάπη μου για σένα. Πάντα.

ΕΛΛΗ: (γελάει) Γεια σου, Θάνο.

ΘΑΝΟΣ: Στο καλό.

Η Έλλη απομακρύνεται και ο Θάνος την παρατηρεί μαγεμένος.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Είναι βράδυ. Η Ελπίδα κάθεται στη ρίζα της ελιάς και προσπαθεί να συγκεντρωθεί σε ένα βιβλίο. Δείχνει συντετριμμένη. Κατά διαστήματα σηκώνει τα μάτια της από το βιβλίο και κλαίει.

Ακούγεται τραγούδι και μουσική. Η Ελπίδα αγκαλιάζει τον κορμό της ελιάς και αφήνεται στο άκουσμα. Σιγά σιγά την παίρνει ο ύπνος.

Αρχίζει να ακούγεται το πρώτο μέρος από τη «Σονάτα του σεληνόφωτος» του Ludwig van Beethoven.

Βγαίνει από το σπίτι η Έλλη. Πλησιάζει την Ελπίδα αργά και αθόρυβα, για να μην την ξυπνήσει. Της χαϊδεύει απαλά τα μαλλιά. Στη συνέχεια αγκαλιάζει τον κορμό της ελιάς.

ΕΛΛΗ: (σιγανά) Άφησέ με να' ρθω μαζί σου. Τι φεγγάρι απόψε! Είναι καλό το φεγγάρι, δε θα φαίνεται που ασπρίσαν τα μαλλιά μου. Το φεγγάρι θα κάνει πάλι χρυσά τα μαλλιά μου. Δε θα καταλάβουν. Άφησέ με να' ρθω μαζί σου. Το ξέρω, η ώρα πια είναι περασμένη. Άφησέ με, γιατί τόσα χρόνια, μέρες και νύχτες και πορφυρά μεσημέρια, έμεινα μόνη γράφοντας ένδοξους στίχους στα γόνατα του Θεού, στίχους που, σε διαβεβαιώ, θα μείνουνε σα λαξευμένοι σε άμεμπτο μάρμαρο, πέρα από τη ζωή μου και τη ζωή σου, πέρα πολύ. Δε φτάνει. Άφησέ με να' ρθω μαζί σου.²²

Η Έλλη στέκεται ακίνητη ακουμπώντας στον κορμό της ελιάς. Αρχίζουν να ακούγονται φωνές, ανδρικές και γυναικείες, που διηγούνται, απαγγέλλουν, τραγουδούν, συχνά επικαλύπτοντας η μία την άλλη. Μπορεί να υπάρχουν και προβαλλόμενες εικόνες. Οι φωνές δημιουργούν ένα ηχητικό πανδαιμόνιο, όμως οι φράσεις ξεχωρίζουν καθαρά.

ΧΟΡΟΣ: Πρώτα ο πόθος και ύστερα η ελπίδα, αυτά τα δύο προκαλούν το μεγαλύτερο κακό, κι επειδή είναι αόρατα, έχουν μεγαλύτερη δύναμη από τον φανερό κίνδυνο.²³

ΧΟΡΟΣ: Χάθηκαν απ' τα δικά τους σφάλματα νήπιοι και μωροί.²⁴

²² Γιάννης Ρίτσος. *Η σονάτα του σεληνόφωτος*, 1956.

²³ Θουκυδίδου *Ιστορίαι*, 3.45.5

²⁴ Ομήρου *Οδύσσεια*, α 9-10 Σαπφώ, απ. 31 Lobel-Page, 6^{ος} αι. π. Χ., μτφ. Ι. Θ. Κακριδής

ΧΟΡΟΣ: Σαν τους θεούς στα μάτια μου φαντάζει ο άντρας αυτός που κάθεται αντικρύ σου, και τη γλυκιά φωνή σου ακούει, το γέλιο που ανάβει πόθους.²⁵

ΧΟΡΟΣ: Σπηλιές να κατοικούμε, να βλέπουμε κλαδιά.²⁶

ΧΟΡΟΣ: Μάγεμα η φύσις κι όνειρο στην ομορφιά και χάρη, η μαύρη πέτρα ολόχρυση και το ξερό χορτάρι.²⁷

ΧΟΡΟΣ: Τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπας, τον άγριο Ποσειδώνα δεν θα συναντήσεις, αν δεν τους κουβανείς μες στην ψυχή σου, αν η ψυχή σου δεν τους στήνει εμπρός σου.²⁸

ΧΟΡΟΣ: Στο περιγιάλι το κρυφό κι άσπρο σαν περιστέρι διψάσαμε το μεσημέρι μα το νερό γλυφό.²⁹

ΧΟΡΟΣ: Κάθομαι εδώ και κάθομαι. Βρέχει χωρίς να βρέχει. Ναι θα συναντηθούμε. Σε κάποιαν ίσως εκδρομή τού απείρου στο επ' άπειρον.³⁰

ΧΟΡΟΣ: Τ' είναι θεός, τι μη θεός και τι τ' ανάμεσό τους;³¹

ΧΟΡΟΣ: Την οργή των νεκρών να φοβάστε και των βράχων τ' αγάλματα.³²

ΧΟΡΟΣ: Επέσατε θύματα αδέλφια εσείς σε άνιση πάλη κι αγώνα.³³

ΧΟΡΟΣ: Ξένη φωτιά μην την ανακατεύεις, μου είπαν. Όμως εκείνος καίγονταν μονάχος. Καταμόναχος. Κι όσο αφανίζονταν τόσο άστραφτε το πρόσωπο. Γινόταν ήλιος.³⁴

ΧΟΡΟΣ: Έρωτα ανίκητε στη μάχη, ούτε αθάνατος σου ξέφυγε κανείς, ούτε θνητός.³⁵

ΧΟΡΟΣ: Και τις μέρες εκείνες θα ζητούν οι άνθρωποι τον θάνατο και δεν θα τον βρίσκουν· και θ' αποθυμούν να πεθάνουν κι ο θάνατος θα φεύγει από κοντά τους.³⁶

ΧΟΡΟΣ: Το πυρ έφθινεν εις την εστίαν, ο λύχνος ετρεμόφεγγεν εις το μικρόν φάτνωμα, η λεχώνα ελαγοκοιμάτο επί της κλίνης· το βρέφος έβηχεν εις το λίκνον, και η γραία, όπως τας προλαβούσας νύκτας, ηγρύπνει επί της στρωμνής της.³⁷

²⁵ Σαπφώ, απ. 31 Lobel-Page, 6^{ος} αι. π. Χ., μτφ. Ι. Θ. Κακριδής

²⁶ Ρήγας Βελεστινλής, *Θούριος*, 1797

²⁷ Διονύσιος Σολωμός. *Ελεύθεροι πολιορκημένοι*, Β' σχεδιάσμα, 1833-1844.

²⁸ Κ. Π. Καβάφης. *Ιθάκη*, 1911

²⁹ Γιώργος Σεφέρης. *Άρνηση*. Από τη συλλογή *Στροφή*, 1931.

³⁰ Κική Δημουλά. *Απροσδοκίες*. Από τη συλλογή *Χαίρε ποτέ*, 1988.

³¹ Γιώργος Σεφέρης. *Ελένη*. Από τη συλλογή *Κύπρον ου μ' εθέσπισεν*, 1955 (μετάφραση του στίχου 1137 από την *Ελένη* του Ευριπίδη).

³² Οδυσσεάς Ελύτης. *Το Άξιον εστί. Τα Πάθη Γ'*, 1959.

³³ Αντάρτικο τραγούδι, τραγουδιέται σε μελωδία από τη Συμφωνία αρ. 11 του Dmitri Shostakovitch.

³⁴ Τάκης Σινόπουλος. *Ο καιόμενος*. Από τη συλλογή *Μεταίχιμο Β'*, 1957.

³⁵ Προσαρμογή από Σοφοκλέους *Αντιγόνη*, *στάσιμο Γ'*, 442 π.Χ.

³⁶ *Η Αποκάλυψη του Ιωάννη*, Θ' παρ. 6. Μεταγραφή-προλόγισμα: Γ. Σεφέρης, 1955.

³⁷ Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης. *Η φόνισσα*, 1903.

ΧΟΡΟΣ: Ο ήλιος ανέβαινε καυτός, εχτρικά, χωρίς οίκτο. Άρχισε να μας καίη η δίψα. Η σκόνη κολλούσε στις γλώσσες που μπαινόβγαιναν σαν κουρντισμένες. Φτύναμε να φύγει η πίκρα. Μα τα στόματα ήταν ξερά. Κι αν έβγαινε λίγο φτύμα, μετανιώναμε ύστερα για την υγρή ουσία που αφήσαμε να ξοδευτεί.³⁸

ΧΟΡΟΣ: Σε λίγα χρόνια, όλα τούτα τα βουνά θάναι χιονισμένα από τα ζαχαρωμένα κόκαλα των ανθρώπων που ήρθαν από τις άκριες του κόσμου να πεθάνουν «για τη λευτεριά των λαών». Μέσα στα ηρωικά καύκαλα που ακόμα και τότε θα χάσκουν από απορία, θάχουνε φωλιάσει λογής ζουζούνια, μολυντήρια και σαρανταποδαρούσες. Όλος αυτός ο βρωμόκοσμος θα βολευτεί περίφημα εκεί μέσα που πριν μιρμίδιζαν οι ιδέες και τα ιδανικά. Το φεγγάρι θα μπαινοβγαίνει με ουράνια αφέλεια στις αδειανές τρύπες των ματιών. Τα βουνά θα στέκονται ένα γύρω σαν κι απόψε, ατάραχα, περιμένοντας υπομονετικά τους νέους αιώνες.³⁹

Η Ελλη ξαναμπαίνει στο σπίτι.

Σκοτάδι.

³⁸ Ηλίας Βενέζης. *Το νούμερο 31328*, 1931.

³⁹ Στρατής Μυριβήλης. *Η ζωή εν τάφω*, 1924 (προσαρμοσμένο).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Στο σπίτι της Έλλης. Στη ρίζα της ελιάς υπάρχει ένα θαλάσσιο σωσίβιο κορμού. Βγαίνει η Ελπίδα. Δείχνει κακόκεφη. Περιφέρεται άσκοπα. Βλέπει το σωσίβιο και το περιεργάζεται. Κοιτάζει τριγύρω.

ΕΛΠΙΔΑ: Είναι κανείς εδώ;

Ακούγεται ένας θόρυβος. Η Ελπίδα ψάχνει τριγύρω. Εμφανίζεται ένας νεαρός άντρας με ταλαιπωρημένη όψη.

ΕΛΠΙΔΑ: Ποιος είσαι συ;

Ο άντρας την κοιτάζει χωρίς να απαντάει.

ΕΛΠΙΔΑ: Τι είσαι; Από πού ξεφύτρωσες;

Ο άντρας συνεχίζει να την παρατηρεί αμίλητος.

ΕΛΠΙΔΑ: Are you a stranger? Where do you come from? What's your name?

Ο άντρας πλησιάζει την ελιά και παίρνει από κάτω το σωσίβιό του.

ΕΛΠΙΔΑ: (μιλάει και ταυτόχρονα κάνει νοήματα) Είναι δικό σου αυτό; Από πού ήρθες; Τι είσαι; Πρόσφυγας;

Βγαίνει έξω η Έλλη. Πλησιάζει τον νεαρό.

ΕΛΛΗ: Καλημέρα! Θέλετε κάτι;

ΕΛΠΙΔΑ: Δεν μιλάει. Προσπάθησα πολλές φορές. Δεν λέει τίποτα.

ΕΛΛΗ: Γεια σας. Καλωσήλθατε. (μικρή σιωπή) Μάλλον δεν καταλαβαίνει τη γλώσσα.

ΕΛΠΙΔΑ: Ούτε αγγλικά καταλαβαίνει. Δεν μιλάει καθόλου.

Η Έλλη κάνει νόημα στον νεαρό να περάσει στην αυλή.

ΕΛΛΗ: Μπες μέσα, αγόρι μου. Πόσο ταλαιπωρημένος φαίνεσαι...

Ο νεαρός μπαίνει διστακτικά στην αυλή και κάθεται σε μια καρέκλα. Δείχνει φοβισμένος.

ΕΛΠΙΔΑ: Τον βάζεις έτσι μέσα στο σπίτι;

ΕΛΛΗ: Κοντεύει να πέσει κάτω, δεν τον βλέπεις; Πρόσφυγας είναι. Κάποιος καταραμένος διακινητής τον πέταξε εδώ. Κάθε λίγο και λιγάκι μας έρχονται.

ΕΛΠΙΔΑ: Τους έχετε δει;

ΕΛΛΗ: Καταφέρνουν και ξεφεύγουν. Ξέρουν τα κατατόπια. Έρχονται συνήθως βράδυ. Μέσα στο πηχτό σκοτάδι. Την ώρα που ο τόπος ησυχάζει. Καμιά φορά δεν φέρνουν μόνο, παίρνουν κιόλας.

ΕΛΠΙΔΑ: Παίρνουν;

ΕΛΛΗ: Ναι. Κάποιους που βιάζονται να φύγουν από το νησί.

ΕΛΠΙΔΑ: Ποιοι είναι αυτοί;

ΕΛΛΗ: Τώρα πια δεν είναι πολλοί. Παλιότερα ήταν συνηθισμένο.

ΕΛΠΙΔΑ: Μήπως κι ο Χάρης/

ΕΛΛΗ: Έχει σημασία;

ΕΛΠΙΔΑ: Αν έφτασε να λαδώσει διακινητή για να φύγει...

ΕΛΛΗ: Θα άλλαζε κάτι;

ΕΛΠΙΔΑ: Δεν ξέρω.

Η Ελπίδα κοιτάζει διερευνητικά τον νεαρό.

ΕΛΠΙΔΑ: Κι αν έχει καμιά αρρώστια;

ΕΛΛΗ: Την αρρώστια του πολέμου και του ξεσπιτωμού έχει. Ανίατη.

ΕΛΠΙΔΑ: Πώς είσαι τόσο σίγουρη; Πού ξέρεις αν δεν είναι εγκληματίας;

ΕΛΛΗ: Διαβάζω τα μάτια του. Τα μάτια ποτέ δεν λένε ψέματα. Έχω δει χιλιάδες, εκατομμύρια τέτοια μάτια. Ξέρω να τα ξεχωρίζω. Δεν λαθεύω. Τι θυμήθηκα... Μια φορά είχαν φτάσει εδώ γυναίκες αλλόκοτες με πρόσωπα άσπρα και χιόνι στα χέρια. Τις είχε άλλοτε πλανέψει ο ήλιος σε μαυροντυμένες χώρες. Ζητιάνευαν το ψωμί και τρέμαν από λύπη κι από κρύο. Ήταν σαν άρρωστα πουλιά.⁴⁰

ΕΛΠΙΔΑ: Ας του δώσουμε κάτι να φάει και να πάει στο καλό.

ΕΛΛΗ: (αυστηρά) Τούτο το σπίτι δεν διώχνει κανέναν επισκέπτη. Είναι όλοι καλοδεχούμενοι. Θα μείνει όσο έχει ανάγκη.

Ο νεαρός κοιτάζει τις δύο γυναίκες αμίλητος.

ΕΛΛΗ: Μια άλλη φορά η θάλασσα ξέβρασε σακιά. Καμιά δεκαριά. Ήταν δεμένα με χοντρό σκοινί. Μερικά σπαρταρούσαν. Όταν τα ανοίξαμε ξεπετάχτηκαν από μέσα αγριεμένες γάτες και από κάποια ματωμένοι άνθρωποι. Τους είχαν ξεσκίσει οι γάτες με τα νύχια τους. Άλλοι δεν μπόρεσαν να βγουν. Ήταν πεθαμένοι. Ή ετοιμοθάνατοι.

ΕΛΠΙΔΑ: Ποιος το είχε κάνει αυτό;

⁴⁰ Γιώργος Σαραντάρης, *Γυναίκες και άνεμος*, 1938.

ΕΛΛΗ: Δεν μάθαμε ποτέ. Όμως πάντα ξέραμε.

Σιωπή.

ΕΛΛΗ: Πάω να του φτιάξω κάτι.

ΕΛΠΙΔΑ: Έρχομαι κι εγώ. Δεν θέλω να μείνω μόνη μαζί του.

Ο νεαρός σηκώνεται και πάει ξανά στην ελιά. Κάθεται από κάτω της κρατώντας αγκαλιά το σωσίβιό του. Ακούγεται μουσική. Ο νεαρός μουρμουρίζει τη μελωδία χωρίς λόγια. Σε λίγο αποκοιμίζεται κάτω από την ελιά.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Στην αυλή της Έλλης, ο Θάνος, η Έλλη, η Ελπίδα και ο νεαρός πρόσφυγας κάθονται γύρω από το τραπέζι. Έχουν τελειώσει το φαγητό.

ΘΑΝΟΣ: Μου είχαν λείψει τα φαγητά σου.

ΕΛΛΗ: Μη νομίζεις ότι κάθε μέρα φτιάχνω τόσα.

ΕΛΠΙΔΑ: Φτιάχνει, φτιάχνει.

ΘΑΝΟΣ: Δεν μας είπες όμως τι γιορτάζεις.

ΕΛΛΗ: Τίποτα ιδιαίτερο. Τα απλά και συνηθισμένα. Αυτά που γιορτάζω πάντα.

ΘΑΝΟΣ: Όλο με γρίφους μιλάς.

ΕΛΛΗ: Γιορτάζω την Ελπίδα, την ελιά μου, τη θάλασσα, τον ήλιο, τον ουρανό. Δεν είναι αρκετά;

ΘΑΝΟΣ: Εγώ πουθενά;

ΕΛΛΗ: Χα! Μέσα σε αυτά δεν ζεις κι εσύ;

ΘΑΝΟΣ: Ας πούμε. Ελπίδα, θα μας φύγεις τελικά;

ΕΛΠΙΔΑ: Ναι. Όμως την άλλη Δευτέρα. Ας ευχαριστηθώ άλλη μία εβδομάδα δροσιάς πριν χωθώ πάλι στο καμίνι.

ΘΑΝΟΣ: Πάντως, ο καιρός θα γυρίσει. Το νιώθω στα κόκκαλά μου.

ΕΛΠΙΔΑ: Ο παππούς μου έλεγε κάτι τέτοια.

ΘΑΝΟΣ: Είσαι μικρή και δεν τα πιστεύεις. Θα με θυμηθείς σε σαράντα χρόνια. Αλλά σιγά να μη με θυμάσαι τότε...

ΕΛΠΙΔΑ: Φυσικά και θα σας θυμάμαι. Από τώρα κι εμπρός θα έρχομαι τακτικά στο νησί. Αν με θέλετε, βέβαια.

ΕΛΛΗ: Μην ξαναπείς «αν». Θα σε μαλώσω.

ΕΛΠΙΔΑ: Αν - όχι, είναι για καλό αυτό το «αν» - αν δεν είχα τα φροντιστήρια, θα καθόμουν κι άλλο. Όμως αρχίζουν την άλλη εβδομάδα. Έχω και τη μάνα μου που γκρινιάζει. Της λείπω.

ΕΛΛΗ: Μα βέβαια.

Η Ελπίδα σηκώνεται και αρχίζει να μαζεύει το τραπέζι. Η Έλλη κάνει να σηκωθεί κι εκείνη.

ΕΛΠΙΔΑ: Έλλη, σε παρακαλώ. Άσε να το κάνω εγώ αυτή τη φορά.

Η Ελπίδα μπαίνει μέσα στο σπίτι. Ο Θάνος και η Έλλη μιλούν χαμηλόφωνα.

ΘΑΝΟΣ: Έχασες κι αυτή τη φορά.

ΕΛΛΗ: Δεν παίζουμε κανένα παιχνίδι. Και μη βιάζεσαι.

ΘΑΝΟΣ: Δεν βιάζομαι. Όμως η μικρή έβαλε πλώρη για το σπίτι της.

ΕΛΛΗ: Φυσικό είναι.

ΘΑΝΟΣ: Με αυτόν εδώ να δούμε τι θα κάνουμε.

ΕΛΛΗ: Σε ενοχλεί; Κάνει δουλίτσες, είναι πάντα με το χαμόγελο. Δεν πειράζει κουνούπι.

ΘΑΝΟΣ: Όλο τον βλέπω μπροστά μου να με κοιτάζει. Λες να είναι κατάσκοπος;

ΕΛΛΗ: (γελώντας) Τρελάθηκες;

ΘΑΝΟΣ: Λες να καταλαβαίνει τίποτα από αυτά που λέμε;

ΕΛΛΗ: Ποιος ξέρει;

Σιωπή. Βγαίνει η Ελπίδα. Παίρνει τα υπόλοιπα σκεύη.

ΕΛΛΗ: Θα μου λείψει. Τη συνήθισα. Την αγαπάει ο τόπος. Τα φύλλα θροΐζουν το όνομά της, ο ήλιος τη φωτίζει η ελιά απλώνει κλαδιά να την αγκαλιάσει.

ΘΑΝΟΣ: Ό, τι και να λες, θα φύγει κι αυτή.

ΕΛΛΗ: Θα δούμε.

ΘΑΝΟΣ: Τι θα δούμε;

Η Ελπίδα βγαίνει έξω και κάθεται στο τραπέζι. Ησυχία. Ακούγεται μουσική και τραγούδι. Ο νεαρός σηκώνεται και λικνίζεται στον ρυθμό.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Στο εξωτερικό του σπιτιού του Θάνου. Βγαίνει ξαφνικά ο Θάνος από το σπίτι. Δείχνει αναστατωμένος. Κοιτάζει τριγύρω. Ακούγονται φωνές, τραγούδια, μουσική. Η ατμόσφαιρα είναι εκρηκτική, εφιαλτική. Φαίνεται ότι όλα αυτά τον ταράζουν. Κλείνει τα αυτιά του. Πέφτει καταγής.

ΧΟΡΟΣ: Σκισμένα τα κορίτσια σα χαρτόνι
με στίγματα από θειάφι μέσα στο κεφάλι
με χόρτο θυμωμένο μες στο στόμα
να σπάζουν το φλιτζάνι τ' ουρανού
με δάκρυα τεντωμένα μες στα μάτια
σα μαύρες ολοκαίνουργιες καρφίτσες
πότε το χρώμα των πουλιών θα τραγουδήσει;
πότε οι πεταλούδες θα χτυπήσουν τα μαχαίρια;
όταν στους ήλιους θα φυτρώσουν άλλα χέρια
κι ο ύπνος θα τους αδειάζει απ' το σκοτάδι
κι η νύχτα θα' ναι όμορφη σα μέρα.⁴¹

ΧΟΡΟΣ: Τώρα, ουρανό μου, βρόντησε, τώρα ουρανό μου βρέξε,
ρίξε στους κάμπους τη βροχή και στα βουνά το χιόνι,
σου πικραμένου την αυλή τρία γυαλιά φαρμάκι·
το' να να πίνει την αυγή, τ' άλλο το μεσημέρι,
το τρίτο το πικρότερο στο δείπνο, όταν δειπνάει.⁴²

ΧΟΡΟΣ: Φύγε κι άσε με μοναχό, που βλέπω να πληθαίνει,
απάνω η νύχτα, και βαθιά να γίνονται τα χάη.
Ούτε του πόνου η θύμηση σε λίγο πια δε μένει,
κ' είμαι άνθος που φυλλορροεί στο χέρι σου και πάει.⁴³

⁴¹ Μίλτος Σαχτούρης. *Θρήνος*. Από τη συλλογή *Σφραγίδα ή Η όγδοη σελήνη*, 1964.

⁴² Δημοτικό τραγούδι. Ν. Πολίτη *Εκλογαί* αρθ. 173

⁴³ Κ. Γ. Καρυωτάκης. *Φύγε, η καρδιά μου νοσταλγεί...* Από τη συλλογή *Ελεγεία και σάτιρες*, 1927.

ΧΟΡΟΣ: Μες στη νύχτα του μυαλού μου,
περπατούν τα περασμένα:
προχωρούν αργά, πιασμένα
σ' ένα γύρο, στη σειρά·
προχωρούν μαζί, πιασμένα,
χώρια, κι όμως ταιριασμένα,
δίνοντάς μου, δίχως λόγο,
μιαν ανέλπιδη χαρά!

Περπατούν αργά, στις μύτες
των ποδιών, και με κοιτάζουν,
κι όλα γύρω, τώρα, μοιάζουν
μια μακάβρια τελετή,
-μια γιορτή του πέρα κόσμου,
που κι ο πόθος ο δικός μου,
κι η χαρά μου, κι η καρδιά μου,
μοιάζουν όλο σκελετοί!⁴⁴

ΧΟΡΟΣ: Έτσι κι απόψε ανάτειλαν του δειλινού τα ρόδα
χρυσόχρωμα, ροδένια πορφυρά
έτσι κι απόψε σβήνοντας εφυλλορρόησαν όλα
καθώς τα ξαγναντώ κάθε φορά.
Και κάθε μια φορά ρουφώ από την ανατολή τους
Όλη τη ροδοστάλαχτη χάρη τους και μεθώ
Ακόμα κι απ' τη σιγανή, την υστερνή πνοή τους.⁴⁵

ΧΟΡΟΣ: Μύριζε πυρετός
κήπος δεν ήτανε αυτός

⁴⁴ Ναπολέων Λαπαθιώτης. *Η ζωή μέσα στ' όνειρό μου*. Ποιήματα 1920-1939.

⁴⁵ Μαρία Πολυδούρη. *Η θλίψη της δύσης*. Από τα *Ανέκδοτα και αθησαύριστα*, 1922-1927.

κάτι παράξενα ζευγάρια μέσα του περπατούσαν
στα χέρια τα παπούτσια τους φορούσαν
τα πόδια τους ήταν μεγάλα άσπρα και γυμνά
κάτι κεφάλια σαν άγρια φεγγάρια επιληπτικά
και κόκκινα τριαντάφυλλα ξάφνου
φυτρώνανε
για στόματα
που ορμούσαν και τα ξέскиζαν
οι πεταλούδες-σκύλοι.⁴⁶

ΧΟΡΟΣ: Ετούτο το τοπίο είναι σκληρό σαν τη σιωπή,

σφίγγει στον κόρφο του τα πυρωμένα του λιθάρια,
σφίγγει στο φως τις ορφανές ελιές του και τ' αμπέλια του,
σφίγγει τα δόντια. Δεν υπάρχει νερό. Μονάχα φως.
Ο δρόμος χάνεται στο φως κι ο ίσκιος της μάντρας είναι σίδερο.⁴⁷

⁴⁶ Μίλτος Σαχτούρης. *Ο κήπος*. Από τη συλλογή *Τα φάσματα ή Η χαρά στον άλλο δρόμο*, 1958.

⁴⁷ Γιάννης Ρίτσος. *Ρωμιοσύνη Ι*, 1966.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Ο νεαρός πρόσφυγας σκουπίζει την αυλή. Η Ελπίδα, καθισμένη στο τραπέζι της αυλής, μιλάει στο κινητό της. Πάνω στο τραπέζι ένα βάζο με φρούτα.

ΕΛΠΙΔΑ: Ναι, μαμά... Όχι, μαμά... Δεν έχω καλό σήμα εδώ. Όταν έχω σε παίρνω. Να, τώρα, δεν σε πήρα;.... Καλά είναι ο Χάρης.... Ναι.... Καλά περνάμε... Μα τι λες; Δεν σε κοροϊδεύω... Ε, ναι. Έφυγε. Αφού το ξέρεις τι ρωτάς; Άρα εσύ με κοροϊδεύεις, όχι εγώ.... Με τον Χάρη το διαλύσαμε.... Τι δεν καταλαβαίνεις;... Δεν σε ακούω καλά... Κάτσε να ξαναβρώ σήμα... *(σηκώνεται και μετακινείται)* Έλα, τώρα σε ακούω.... Ά Αυτά δεν λέγονται από το τηλέφωνο. Θα σου τα πω από κοντά... Ναι... Όχι, μαμά... Θα κάτσω λίγες μέρες ακόμη... Μέχρι τη Δευτέρα... Ναι, είναι πολύ ωραία εδώ. Θα σε πάρω μαζί την επόμενη φορά. Έλα, μαμάκα μου, σε φιλώ. *(κλείνει το κινητό)*

Ξανακάθεται. Κοιτάζει την οθόνη του κινητού.

ΕΛΠΙΔΑ: Πιο εύκολα πιάνεις το lotto παρά σήμα. Και τι καταλαβαίνω; Καλύτερα να μην έπιανε καθόλου.

Σηκώνεται από το τραπέζι και πλησιάζει τον νεαρό.

ΕΛΠΙΔΑ: Εσύ έχεις κινητό; Τι ρωτάω... Τι να το κάνεις, αφού δεν μιλάς;

Του δείχνει την οθόνη του κινητού της.

ΕΛΠΙΔΑ: Κοίτα. Ανεβάζει story με το ποτό του και το φεγγάρι. Τόσο του κράτησε η λύπη. Περισσότερο έκανε να αποχωριστεί το παλιό του μπουφάν. Είχε αρχίσει να τρυπάει στα μανίκια. Τον είχα φάει να το πετάξει, να πάρει καινούργιο. Το είχε μέρες σε μια κρεμάστρα στο δωμάτιο και το κοίταζε. Για να πάρει τη σωστή απόφαση, έτσι έλεγε.

Ο νεαρός δείχνει ότι την ακούει προσεκτικά.

ΕΛΠΙΔΑ: Τι με κοιτάς, μωρέ; Καταλαβαίνεις τίποτα; Αμφιβάλλω. Καλύτερα να μιλάω στον τοίχο. Ή στην ελιά. Εκείνη σίγουρα με ακούει. Άργησε και η Έλλη. Πού στο καλό είναι; Δεν πήγαινα κι εγώ μαζί της από το να κάθομαι εδώ με σένα...

Τον περιεργάζεται.

ΕΛΠΙΔΑ: Από πού κρατάει η σκούφια σου; Συρία; Πακιστάν; Αφγανιστάν;

Ο νεαρός συνεχίζει να την κοιτάζει.

ΕΛΠΙΔΑ: Αφρική; Africa;

Ο νεαρός χαμογελάει ανεπαίσθητα.

ΕΛΠΙΔΑ: Χα! Γέλασες. Κάτι καταλαβαίνεις.

Σιωπή.

ΕΛΠΙΔΑ: Γιατί άφησες την πατρίδα σου; Το σπίτι σου; Βομβαρδίστηκε; Είχατε πόλεμο; Ζουν οι γονείς σου; Αδέλφια έχεις; Πήγες σχολείο; Πανεπιστήμιο; Ποια μουσική σου αρέσει; Εμένα η ροκ. Σου αρέσουν οι Μπιτλς; Τους ξέρεις;

Ο νεαρός χαμογελάει πλατιά.

ΕΛΠΙΔΑ: Χα! Σου αρέσουν οι Μπιτλς! *(λίκνιζεται και τραγουδάει) Ob-la-di, ob-la-da, life goes on brah, la la how the life goes on...*

Ο νεαρός συνεχίζει να χαμογελάει πλατιά.

ΕΛΠΙΔΑ: Με τον Χάρη μας άρεσε να πηγαίνουμε σε ροκ συναυλίες. Εκείνος ακούει χέβι μέταλ. Εγώ το μισώ. Εσένα σου αρέσει το χέβι μέταλ;

Ο νεαρός την κοιτάζει ανέκφραστος.

ΕΛΠΙΔΑ: Τι σπαστικό να μη μιλάς καθόλου. Θα λέγαμε καμιά κουβέντα. *(μικρή σιωπή)* Θέλεις μήλο;

Η Ελπίδα παίρνει από το θάζο ένα μήλο και το καθαρίζει. Δίνει ένα κομμάτι στον νεαρό. Εκείνος το τρώει. Η Ελπίδα τρώει το υπόλοιπο μήλο.

ΕΛΠΙΔΑ: Ουφ, βαρέθηκα. Βέβαια, μη νομίζεις ότι και με τον Χάρη λέγαμε πολλά. Κάναμε έρωτα και μετά ξεραινόταν στον ύπνο. *(μιμείται)* «Μετά το γαμήσι κάνω τον καλύτερο ύπνο». Έτσι έλεγε. Δεν μου άρεσε η λέξη. Έρωτα το έλεγα εγώ. Για κείνον όμως ήταν γαμήσι. *(Σιωπή)* Έχεις κοπέλα; Δεν μπορεί, κάποια θα έχεις. Είναι όμορφη; Σου λείπει;

Ο νεαρός την κοιτάζει ανέκφραστος.

ΕΛΠΙΔΑ: Ξέρεις κάτι; Εμένα σταμάτησε να μου λείπει. Τις πρώτες μέρες άνοιγα τη βαλίτσα του. Την παράτησε εδώ. Έβγαζα τα ρούχα του και τα ξαναδίπλωνα. Μερικά ήταν δικά μου δώρα. Μου άρεσε να του παίρνω ρούχα. Κι ακόμα περισσότερο να τα βλέπω πάνω του. *(Σιωπή)* Ξέρεις τι σκέφτομαι; Πού να ξέρεις... Περίμενε.

Η Ελπίδα μπαίνει για λίγο στο σπίτι και ξαναβγαίνει κρατώντας ένα πουκάμισο.

ΕΛΠΙΔΑ: Πάρ' το. Φόρεσέ το. Πλυμένο είναι, μην το σιχαίνεσαι. Θα σου πηγαίνει.

Ο νεαρός κρατάει αμήχανος το πουκάμισο.

ΕΛΠΙΔΑ: *(κάνοντας ταυτόχρονα νοήματα)* Δοκίμασέ το!

Ο νεαρός φοράει το πουκάμισο.

ΕΛΠΙΔΑ: Σου πάει πολύ. Παρ' το. Πάρε όλα τα ρούχα του Χάρη. Δεν τα θέλει. Κοίτα. Μου το έγραψε.

Δείχνει την οθόνη του κινητού της στον νεαρό.

ΕΛΠΙΔΑ: (διαβάζει) «Κάνε ό, τι νομίζεις με τα ρούχα μου. Δεν θέλω τίποτα που ακούμπησε σε αυτό το μέρος».

Ο νεαρός πλησιάζει την Ελπίδα. Αγγίζει απαλά τα μαλλιά της. Εκείνη τον κοιτάζει απορημένη. Ο νεαρός της απλώνει το χέρι του. Εκείνη του δίνει το δικό της και ο νεαρός το κρατάει για λίγο και με τα δυο του χέρια. Ύστερα το αφήνει.

ΕΛΠΙΔΑ: Τι παράξενος πού είσαι... Μάλλον δεν θα μάθω ποτέ την ιστορία σου.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Έξω από το σπίτι του Θάνου. Ο Θάνος συζητάει με την Ελπίδα.

ΘΑΝΟΣ: Το πρωί την είδες;

ΕΛΠΙΔΑ: Μα ναι. Φάγαμε πρωινό μαζί. Ήταν ευδιάθετη. Μου έλεγε ιστορίες. Όταν έχει κέφι η Έλλη, διηγείται υπέροχα.

ΘΑΝΟΣ: Ναι, ξέρω. Μετά;

ΕΛΠΙΔΑ: Είπε ότι θα κατέβαινε στο λιμάνι να δώσει μια παραγγελία στον καπετάν-Νικόλα.

ΘΑΝΟΣ: Έχει θάλασσα σήμερα. Ο Νικόλας ειδοποίησε ότι δεν μπορεί να πιάσει. Το ήξερε η Έλλη.

ΕΛΠΙΔΑ: Τότε γιατί μου το είπε;

ΘΑΝΟΣ: Ίσως για να μην καταλάβεις ότι θα έφευγε.

ΕΛΠΙΔΑ: Θα έφευγε; Για πού;

ΘΑΝΟΣ: Για πουθενά. Άσε με. Δεν ξέρω τι λέω. Ξέχνα το.

ΕΛΠΙΔΑ: Μπορεί να είναι κάπου εδώ τριγύρω. Να μαζεύει χόρτα και μυρωδικά για τις κρέμες και τα σαπούνια της.

ΘΑΝΟΣ: Μπορεί.

ΕΛΠΙΔΑ: Γιατί ανησυχείτε τόσο πολύ; Η Έλλη πηγαίνει κάθε μέρα τον περίπατό της. Καμιά φορά πάμε και μαζί.

ΘΑΝΟΣ: Έχω ένα κακό προαίσθημα. Ήταν κι αυτές οι φωνές. Μπορεί να τις ονειρεύτηκα. Έρχονταν από μακριά. Ήταν σαν θρήνος. Πετάχτηκα από τον ύπνο.

ΕΛΠΙΔΑ: Στη σχολή μας μάθαιναν ότι τα όνειρα δεν είναι τίποτα άλλο παρά οι φόβοι και οι επιθυμίες μας. Μάλλον νοιάζεστε πολύ για την Έλλη.

ΘΑΝΟΣ: Ναι. Όσο δεν φαντάζεσαι.

ΕΛΠΙΔΑ: Θα ήσασταν ωραίο ζευγάρι οι δυο σας.

ΘΑΝΟΣ: Πάψε!

ΕΛΠΙΔΑ: Είναι κρίμα μια τέτοια γυναίκα να είναι μόνη της.

ΘΑΝΟΣ: Σε παρακαλώ, μη συνεχίζεις αυτή την κουβέντα. (μικρή σιωπή) Ο μουσαφίρης σας πού είναι;

ΕΛΠΙΔΑ: Όλη μέρα γυρίζει. Λες και τον είχαν σε κλουβί.

ΘΑΝΟΣ: Περίεργο παιδί. Ποιος ξέρει τι γίνεται μέσα στο μυαλό του... Είπε καμιά λέξη;

ΕΛΠΙΔΑ: Όχι. Δεν νομίζω ότι θα ακούσω τη φωνή του μέχρι να φύγω.

ΘΑΝΟΣ: Πότε φεύγεις;

ΕΛΠΙΔΑ: Την άλλη Δευτέρα. Ελπίζω να μη μου τα χαλάσει ο καιρός, γιατί θα έχω πρόβλημα. Μακάρι να είχα κι άλλες μέρες. Θα μπορούσα να κάτσω εδώ για πάντα. Όμως θα ξαναρθώ με την πρώτη ευκαιρία. Έταξα και στη μητέρα μου να τη φέρω.

ΘΑΝΟΣ: Δεν θα ξαναρθείς.

ΕΛΠΙΔΑ: Αλήθεια σας λέω.

ΘΑΝΟΣ: Όχι, Ελπίδα. Δεν θα ξαναπατήσεις εδώ το πόδι σου. Έτσι γίνεται πάντα.

ΕΛΠΙΔΑ: Το αγάπησα το μέρος. Πάντα ξαναγυρίζω στα μέρη που αγαπώ.

ΘΑΝΟΣ: Καλά. Εδώ θα είμαι να το δω.

Από μακριά εμφανίζεται ο νεαρός πρόσφυγας. Κρατάει στο χέρι του ένα κουπί που έχει δεμένο επάνω του ένα κλαδί ελιάς. Ο Θάνος ταραίζεται.

ΘΑΝΟΣ: Πού το βρήκες αυτό;

Ο νεαρός τον κοιτάζει ανέκφραστος. Ο Θάνος τον πλησιάζει απότομα, τον πιάνει από τους ώμους και τον τραντάζει.

ΘΑΝΟΣ: Μίλα, ρε βλαμμένο! Πού το βρήκες αυτό το κουπί;

Ο νεαρός τον κοιτάζει φοβισμένος.

ΘΑΝΟΣ: Όχι, Θεέ μου... Η βάρκα...

Ο Θάνος φεύγει βιαστικά.

ΕΛΠΙΔΑ: *(τρέχει να τον φτάσει, αλλά σταματάει)* Κύριε Θάνο!... Έφυγε. Μα τι έπαθε έτσι ξαφνικά;

Ο νεαρός συνεχίζει να στέκεται ακίνητος κρατώντας το κουπί. Η Ελπίδα δείχνει ανήσυχη και απορημένη.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Στο εξωτερικό του σπιτιού της Έλλης. Ο Θάνατος έχει αγκαλιάσει τον κορμό της ελιάς και θρηνεί σπαρακτικά.

ΘΑΝΟΣ: Σου το είπα, θα την έφτιαχνα τη βάρκα. Δεν περίμενες. Ήταν γερό σκαρί, λίγο μάζεμα μόνο ήθελε. Θα σε πήγαίνα όσες βόλτες ήθελες. Όποτε μου το ζητούσες. Η βάρκα του Οδυσσέα, η βάρκα μας. Να ξαπλώνεις και να λιάζεσαι κι εγώ να σε αρμενίζω μεσοπέλαγα. Βιάστηκες να ανοιχτείς μόνη σου, άμαθη και άπειρη καπετάνισσα. Τι να πω τώρα στην ελιά σου; Ποιον θα βλέπουν τα ρόδα μου να ανθίζουν και να μοσχοβολούν; *(κλαίγοντας τραγουδάει με αυτοσχέδια μελωδία)*

Όταν στερέψει η θάλασσα και γίνει περιβόλι

Κι όταν θα κάμ' η ελιά κρασί και το σταφύλι λάδι

Θα περιμένω τότε εσέ να έρθεις απ' τον Άδη.⁴⁸

*Αρχίζουν να ακούγονται μουσική, απαγγελίες και τραγούδια.
Ατμόσφαιρα πένθιμη, υποβλητική.*

ΧΟΡΟΣ: Ο αγέρας κλείνει απότομα τις πόρτες και μένουμε πάντοτε έξω, όπως απόψε σε τούτο το έρημο τοπίο που παίζω την τυφλόμυγα με τους νεκρούς μου φίλους.⁴⁹

ΧΟΡΟΣ: Ω ν' ακούγατε μια ολόκληρη γη να τρίζει σ' έναν αυλό σταχτού

Να βλέπατε το τέρας αχνιστό που ανέβαινε απ' το θάνατο

Σα νικηφόρος ήλιος απ' τον πέτρινο θρίαμβο

Ν' ακούγατε βαθιά στα βάραθρά μου χτύπους μιας νιότης αχάτινων ματιών

Φύτρες σε χώματα αιώνων⁵⁰

ΧΟΡΟΣ: Στολίζουμε με ψεύτικα φτερά, φωνάζω, τραγουδώ, κλαίω, για να συμπνίγω την ανήλεη κραυγή της καρδιάς μου. Δεν είμαι το φως, είμαι η νύχτα· μα μια φλόγα λοχίζει ανάμεσα στα σωθικά μου και με τρώει. Είμαι η νύχτα που την τρώει το φως.⁵¹

⁴⁸ Μανιάτικο μοιρολόι (προσαρμοσμένο). Συλλογή Κ. Πασαγάνη, 1928.

⁴⁹ Τάσος Λειβαδίτης. *Αντίο*. Από τη συλλογή *Βιολέτες για μια εποχή*, 1985.

⁵⁰ Δ. Π. Παπαδίτσας. *Αίσθηση στη Βραυρώνα*. Από τη συλλογή *Διάρκεια*, 1972.

⁵¹ Νίκος Καζαντζάκης. *Ασκητική*, 1962

ΧΟΡΟΣ: Καίνε τα χείλη μου και η λύπη λάμπει

σταγόνα καθαρού νερού πάνω απ' τα βάραθρα

τα σκοτεινά γεμάτα χόρτα· μόνο η ψυχή

αναμμένη σαν παλιά εκκλησία

δείχνει ότι θα πεθάνουμε άνοιξη.⁵²

ΧΟΡΟΣ: Εγώ ανήκω πια στους σπαραγμούς

λεβεντιά της νύχτας με λένε

Κ' η θάλασσα τεράστια πλεκτάνη.⁵³

Από μακριά εμφανίζεται η Έλλη. Προχωράει αργά, με τα μάτια κλειστά, σαν υπνωτισμένη. Έχει τα χέρια της σταυρωμένα στο στήθος και κρατάει ένα τριαντάφυλλο. Πλησιάζει τον Θάνο και εκείνος τη σφίγγει στην αγκαλιά του.

Από μια γωνιά ξεπροβάλλει ο νεαρός πρόσφυγας, ο οποίος στέκεται παράμερα και τους παρατηρεί.

⁵² Οδυσσέας Ελύτης. *Μαρία Νεφέλη*, 1978.

⁵³ Νίκος Καρούζος. *Αλλάζω τίτλο με σκληρή χημεία*. Από τη συλλογή *Λογική μεγάλου σχήματος*, 1989.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Στο σπίτι της Έλλης. Καιρός άσχημος, φυσάει δυνατός αέρας, ακούγονται βροντές. Βγαίνει η Ελπίδα, ντυμένη στα λευκά με ένα φόρεμα που θυμίζει αυτό της Έλλης. Κρατάει τη βαλίτσα της. Δείχνει συντετριμμένη. Προχωράει με δυσκολία, την εμποδίζει ο αέρας. Στέκεται μπροστά στην ελιά. Ακούγεται μουσική.

Την πλησιάζει από πίσω ο πρόσφυγας. Εκείνη γυρίζει απότομα και τον βλέπει.

Στέκονται ο ένας απέναντι στον άλλο και κοιτάζονται.

ΤΕΛΟΣ

